

บทนำ

พรณวษาในวัยยี่สิบหกปีไม่คิดอยากมีสามีและลูก...

ความต้องการนี้ผุดขึ้นหลังเลิกพบกับแฟนคนที่สี่เมื่อหนึ่งปีก่อน หญิงสาวมั่นใจว่าการอยู่ตัวคนเดียวคือนิพพานที่แท้จริง ช่วงเวลาที่ยังแข็งแรงก็ขยันทำงานเก็บเงินต่อไปให้รายล้นฟ้า แก่ตัวเมื่อไรค่อยเอาเงินที่หามาไปจ้างคนดูแล เพราะคนรวยไม่มีอะไรต้องกังวลอยู่แล้ว

ใช่ เธอเป็นคนรวย ครอบครัวก็รวย เพื่อนก็รวย ชีวิตนี้ไม่ร้องขออะไรอีก

แต่...

ในวินาทีที่เด็กชายตัวกลมอายุหนึ่งขวบเศษถูกอุ้มมาไว้บนตักของเธอ เสียงร้องไห้ก็ดังลั่น ถ้าไม่ติดว่าอยู่ในห้องไพรเวตของร้านอาหารหรูที่มีสมาชิกรวมกันอยู่สี่ชีวิต หญิงสาวคงอายสายตาลูกคำคนอื่นจนต้องมุดโต๊ะ

นัยน์ตาน้ำตาลเปลือกไม้ของคนตรงหน้าปรายมองเธอกับเด็กชายเพียงเล็กน้อย ก่อนจะก้มหน้าอ่านเอกสารซึ่งเป็นหลักฐานรับเงินต่อ ใบหน้าเฉยเมยไม่แสดงความรู้สึกใส่ใจสิ่งใด ทำเหมือนไม่ได้ยินเสียงร้องของ

เด็กน้อยที่เพิ่งเข้าสู่อ้อมกอดอันไม่คุ้นเคย

“แฉ่ อีก...เง้!”

พรรณวษากำลังตกใจเสียงเด็ก พอตั้งสติได้ก็เริ่มครุ่นคิดว่าจะทำ
อย่างไรให้เด็กหยุดร้องไห้

“เอ๋อ คุณแพ้นท์ลองกล่อมน้องหน่อยสิคะ”

ณัชชา ผู้ช่วยสาวซึ่งอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับเจ้านายให้คำแนะนำ
ด้วยสีหน้าหนักใจ คนที่เพิ่งรับเด็กมาหมาดๆ อ้าปากค้างเพราะไม่เคยกล่อม
เด็ก สุดท้ายจึงลองทำตามวิธีที่เคยเห็นพี่สาวทำตอนเลี้ยงลูก

“โอ๊ะๆ ไม่ร้องนะคะน้อง...”

“แฉ่ อือ...ฮือ” เด็กชายร้องแทรกขึ้นมาขณะยื่นมือเล็กไปหาชายหนุ่ม
ตรงข้ามเธอยังไล่สายตาอ่านทุกตัวอักษรอย่างสงบ “ป้อ!”

เพียงแค่เสียงเล็กร้องหาพ่อ เดือนธันวาคมก็ตัวตบปลายปากกา เซ็นรับ
เงินจำนวนสามแสนบาทถ้วนทันที

“ขอบคุณนะครับคุณพรรณวษา อีกหกเดือนเจอกันที่สำนักงานเขต
หวังว่าจะไม่มีการยกเลิกสัญญา”

เขายื่นหลักฐานการรับเงินอีกฉบับให้เธอเก็บเอาไว้ นับจากวันนี้ไปอีก
หกถึงเจ็ดเดือนเธอกับเขาจะกลับมาพบกันอีกครั้งในวันจดทะเบียนรับ
บุตรบุญธรรม ขั้นตอนต่างๆ ตามกฎหมายหญิงสาวจะให้ณัชชาช่วยดูแลให้
ซึ่งผู้ช่วยของเธอก็คือหนึ่งในเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยของเธอ

ในแรกเริ่มทั้งสองยังไม่ต้องทำอะไรมาก พรรณวษาเพียงแต่ลองเลี้ยง
น้องเสือในระยะหนึ่งเพื่อให้มันใจว่าเข้ากันได้ จากนั้นจึงค่อยยื่นเรื่องทดลอง
เลี้ยงดูเป็นเวลาหกเดือน หากเธอมีคุณสมบัติเหมาะสมในการเลี้ยงดูต่อก็จะ
เข้าสู่ขั้นตอนการจดทะเบียนรับเป็นบุตรบุญธรรม

“เอ๋อ น้องเสือเขาไม่หยุดร้องเลยคะ” หญิงสาวเอ่ยเสียงเครียดขณะ
ที่เด็กน้อยพยายามใช้แรงถีบและดันเธอออก แสดงถึงความไม่เป็นมิตร
แต่แรกพบ

“ไม่แปลกหรอกครับ คุณเพิ่งอุ้มเขาคั้งแรกนี่”

วันแรกที่พรธรรมาพบน้องสาวกับเดือนธันวาคม คนเป็นพ่ออุ้มลูกไว้ตลอด วันนั้นเธอเห็นหน้าเด็กก็นึกเอ็นดู ตอบตกลงอย่างง่ายดาย อีกทั้งยังเห็นว่าเขารอแม่มากก็ให้โดยไม่ต้อรองอะไรมาก เพียงแค่ได้เงินสามแสนบาท ลูกของเขา ก็จะตกเป็นสิทธิของเธอ

อันที่จริงหญิงสาวก็ค่อนข้างแปลกใจว่าทำไมเขาถึงเป็นพ่อที่ไม่สนใจไยดีลูกเลย แต่บนโลกนี้มีคนหลายประเภท ผู้ชายคนนี้อาจจะเดือดร้อนเรื่องเงินและไม่พร้อมเลี้ยงลูกจริงๆ เธอไม่ควรตัดสินเขาเพียงแค่เท่าที่เห็นเลยที่เจ้าตัวแสดงออกมา

แม้แต่นักข่าวที่ติดต่อเขาให้รู้จักเธอก็ไม่ทราบสาเหตุใดเขาถึงไม่ต้องการเลี้ยงเอง สองเจ้านายลูกน้องเลยพากันเตไปเรื่อยจนขึ้นเตียงจะเดาต่อ ครั้นจะถามหาเหตุผลตรงๆ ก็เกรงใจ อีกอย่างก็รู้มาคือแม่ของเด็กเสียชีวิตไปแล้วเมื่อประมาณสามเดือนก่อน นี่อาจเป็นหนึ่งในสาเหตุของการตัดสินใจครั้งนี้

ประมาณว่าทำใจไม่ได้...

“แสดงว่าต่อไปพื้นที่กับน้องสาวจะเข้ากันได้ใช่ไหมคะ”

“ไม่มีอะไรยากเกินความพยายามของคุณหรอก ถ้าคุณรักเด็กคนนี้จริง”

เขาเรียกลูกตัวเองว่า ‘เด็กคนนี้’ ไปเสียแล้ว

ช่วงหนึ่งพรธรรมาละความสนใจจากน้องสาวที่ยังดิ้นแรงไม่ตกเพียงกอดตราเล็กไว้ไม่ให้หล่น แล้วพินิจพิจารณาชายตรงหน้าที่ยายุเท่ากับเธอ เริ่มตั้งแต่คิ้วเรียวยาวลีเข้ม ดวงตาคมสองชั้นซึ่งล้อมด้วยแพขนตา ยาวจนน่าอิจฉา จมูกโด่งอย่างพอดี จนถึงริมฝีปากหยักสีธรรมชาติ น่าแปลกที่รูปหน้าดูดีหาตัวจับยากเช่นนี้ไม่มีส่วนใดส่งต่อให้ลูกชายเลย

น้องสาวก็น่ารัก แต่น่ารักคนละแบบ เอาเถอะ อาจจะได้แม่มาเยอะ

เขายังวางท่าสงบนิ่งยามเมื่อกอดลูกชายในอ้อมกอดคนอื่น วันนั้นตอน

มาถึงสถานที่นัดเขาก็ส่งลูกให้ฉันท้าอุ้มเพื่อเจรจากับเธออย่างสะดวก หลังจากนั้นก็ไม่แตะลูกอีก ไม่แม้แต่จะชายตามองไปทางฉันทอนที่ห้องเสื้อ ร้องให้เป็นวรรคเป็นเวร ว่าที่คุณแม่คนใหม่เข้าใจว่าเป็นเพราะเขาต้องการตัดใจให้ขาดจึงไม่ทักถกถำ เพียงแค่ชวนคุยเรื่องทั่วไปเกี่ยวกับเด็กที่ควรรู้ไว้เป็นข้อมูล

“ถ้าอย่างนั้นพันท์ก็เข้าใจ เพราะว่าพันท์รู้สึกถูกชะตากับเด็กคนนี้มากๆ” หญิงสาวว่าพลางหยิบทิชชูมาซับน้ำตาให้เด็กที่เริ่มหมดแรง แสดงความรักเด็กยิ่งกว่านางงามจักรวาลให้อีกฝ่ายเห็น กลับบ้านไปเขาจะได้ไม่ต้องเป็นห่วง...อันที่จริงตอนนี้เขาก็ดูไม่ค่อยเป็นห่วงเท่าไร

“ดีแล้วครับ”

“ถามได้ไหมคะเนี่ย ทำไมถึงตั้งชื่อว่าเสือ”

“เกิดปีขาลนะครับ”

“อ้อ” พรรณษาพยักหน้า แอบคิดว่าคู่สนทนาช่างเย็นชา น่าเสีย โมนิโตนไม่มีขึ้นลงใดๆ ไปทางเดียวกับสีหน้าซึ่งไร้ความรู้สึก ถ้ากำลังปกปิดความเจ็บปวดใจอยู่ ขอบอกเลยว่าเนียนมาก

“ผมจะอยู่กรุงเทพฯ อีกสักพักแล้วจะกลับเชียงราย มีข้อสงสัยอะไร โทร. มาถามได้นะครับ”

อีกข้อมูลหนึ่งที่ได้รับมาจากฉันทาคือเดือนธันวาคมเป็นคนกรุงเทพฯ แต่ย้ายไปอยู่เชียงรายหลังแต่งงานและคงอยู่ที่นั่นถาวร ความจริงมีหลายคำถามที่คนช่างซักอย่างเธออยากรู้ แต่ต้องยับยั้งชั่งใจไม่ถามเนื่องจากท่าทีของเขาดูห่างเหินกับทุกคน เจ้าตัวคงไม่อยากให้พูดถึงเรื่องส่วนตัวให้ใครฟัง

“ค่ะ ขอคุณมากนะคะคุณเดือนธันวา ต่อไปนี้ ‘เด็กชายพยัคฆ์’ จะเป็นผู้สืบสกุลของกวิรินทร์เทวแต่เพียงผู้เดียว”

พรรณษายิ้มกว้างให้ทั้งเขาและเด็กที่เริ่มจะมีแรงดันอีกครั้ง มือเล็กอูมตันหน้าท้องเธอไม่ยั้งจนชักจะเริ่มจุก ชายหนุ่มเพียงแค่มองตอบให้เป็นมารยาท ก่อนจะเอ่ยขอตัวกลับเมื่อหมดธุระ

ในที่สุดเขาก็เดินจากไป ทั้งลูกชายคนเดียวไว้โดยไม่แม้แต่จะเหลียว
หลังกลับมา ไม่ฟังเสียงร้องไห้ของเด็กวัยเพียงหนึ่งขวบกว่าที่ต้องอยู่กับ
คนแปลกหน้าถึงสองคน

๑

พ่อเสียบ่อย

วันนี้เป็นวันเกิดปีที่ห้าสิบห้าของอัมพิกา หญิงวัยกลางคนผู้มีสามีที่ดีและลูกสาวแสนสวยอีกสามคน

กาลเวลาที่ผ่านพ้นอาจจะทำให้ริ้วรอยเพิ่มขึ้น แต่อัมพิกาเชื่อว่าตัวเองยังสวยไม่สร้าง ผิวของหล่อนยังคงเปล่งปลั่งสว่างสดใส เส้นผมมีสีขาวยิ้มเพียงเล็กน้อย หมั่นเข้าร้านทำผมเพื่อไปย้อมบ่อยๆ ก็กลับไปดำเช่นเดิม สิ่งสำคัญคือหล่อนยังใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับสามีและลูกสาวคนสุดท้องในบ้านหลังใหญ่สไตล์โมเดิร์น ส่วนคนโตและคนรองแต่งงานมีครอบครัวไปเรียบร้อยแล้ว

และเมื่อถึงวันเกิดของหล่อนหรือสามี ลูกทุกคนจะพาคนในครอบครัวมารวมฉลองวันเกิดที่บ้าน ใช้เวลาแห่งความสุขด้วยกันจนย่าเย็น แน่นนอนว่าวันนี้ทั้งสองครอบครัวก็มาเช่นเคย

“วันนี้สวยกว่าทุกวันนี้ครับ”

ศุกล ชายผู้เป็นสามีเอยชมกรรยาร่างบางซึ่งกำลังเดินลงบันไดมาในชุดสีม่วงอ่อน ถึงจะอายุมากและมีลูกถึงสามคน รูปร่างของหล่อนก็ยัง

ผอมเพรียวจากการดูแลสุขภาพอย่างสม่ำเสมอ ไม่ปล่อยให้ตัวเองเครียดจนกระทบการพักผ่อน เพราะหล่อนเชื่อมั่นว่าการดูแลตนเองนั้นสำคัญ

“ແ່ນອນຄະຸ່ນ ຍິ່ງແກ່ຈັນຈະຍິ່ງສວຍຊັ້ນ” ອັມພິກາຍື່ມຫວານ ແລ້ວຍິ່ງຍື່ມກວ້າງຈນເຫັນພັນຂາວສວຍເມື່ອໄດ້ເຈອລູກສາວສອງຄນຍື່ນຮອຍຢູ່ເນ້ານັ້ນໄດ

“ແຂບປີເບີຣ໌ທເດຍ໌ຄະຸ່ນແມ່!”

ພຣາວພິຣຸດແລະພຣະພນປຣະສານເສຍພຣ້ອມກັນຫລັງຈາກຊັກຊ້ອມກັນມາດີບດີ ກ່ອນຈະຮັບກອດຈາກຜູ້ເປັນແມ່ທີ່ເດີນລຸ່ມນັ້ນໄດມາຫາຢ່າງເຈັບຮີບດ້ວຍຄວາມຄິດຕື່ງລູກໆ

“ຂອບໃຈຈະ ຍາຍພຣາວ ຍາຍພັດ ມາກັນຕັ້ງແຕ່ເມື່ອໄຮ່ນະ”

“ຄຣິ່ງຊັ້ວໂມງທີ່ແລ້ວຄະ ຄື່ງພຣ້ອມກັນແລ້ຍ”

ພຣາວພິຣຸດຜູ້ເປັນລູກສາວຄນໂຕຕອບ ກ່ອນທີ່ພຣະພນ ລູກສາວຄນກລາງຈະເຍື່ອຕາມ

“ແລ້ວຍາຍພັນທໍລະຄະ ແຕ່ງຕັ້ງນານກວ່າຸ່ນແມ່ອີກເຫຣອ”

“ຍາຍພັນທໍອອກໄປຕັ້ງແຕ່ເຂົ້າແລ້ວ ເຫັນວ່າຈະໄປເອາຂອງຂັ້ວຸຸມາໃຫ້ແມ່ເຂາ” ຄຸ່ລຕອບ ມອນເນ້າກຣຍາກື່ພົບວ່າລ່ອນກໍລັ່ງຍື່ມປໍລື່ມໃຈ

ສອງສາມກຣຍາຄິດວ່າຂອງຂັ້ວຸຸມີຂອງພຣະພນຕ້ອງຍິ່ງໃຫຍ່ອຸ່ລັງກຣຍາ ເພາະຕ້າເປັນຂອງທັ້ວໄປເຈົ້າຕັ້ງກໍນຳຈະຊື້ອເຕຣືຍມໄວ້ກ່ອນ ໄດ້ຕ້ອງຂັ້ບຣໄປເອາແຕ່ເຂົ້າ

“ປີ່ນີ້ຄອຍຣ໌ໃຫຸ້່ນແມ່ແນ່ໆ” ພຣາວພິຣຸດເຕາຢ່າງໄດ້ຈຣິງຈັງ ພຸ່ນເສຍເລິກຂອງລູກສາວຄນໂຕຂອງເຣອກື່ດັ່ງຊັ້ນ

“ສຸຂສັນຕົວນັ້ນເກີດຄ່າຸ່ນຍາຍຍຍ”

ແອຣິນ ເດັກເພີງວັຍຫຸ່ນຂວບວິ່ງເຂົ້າມາຫາພຣ້ອມຂອງຂັ້ວຸຸ ດ້ານຫລັງມີອັນນາ ເດັກເພີງວັຍຫຸ່ນຂວບຕາມມາດີດໆ

“ສຸຂສັນຕົວນັ້ນເກີດຄ່າ ຂອໃຫຸ້່ນຍາຍສຸຂສາພແຂັງແຍງ”

ອັນນາເກາະກະໂປຣງຂອງຜູ້ເປັນຍາຍ ສ່ວນແອຣິນຍື່ນກ່ອນຂອງຂັ້ວຸຸໃຫ້

“ຂອງຂັ້ວຸຸຂອງແອຣິນກັບອັນນາຄະ”

“โถ หลานรักของยาย” อัมพิกาอุบหัวเด็กหญิงทั้งสองอย่างรักใคร่ แล้วรีบกลองของขวัญมาถือไว้ เมื่อเลื่อนสายตามองด้านหลังก็พบกับป๊อช ชายหนุ่มวัยสามสิบปีผู้เป็นลูกเขยจูงมือเด็กหญิงอายุสามขวบเดินเข้ามา

“สวัสดีครับคุณแม่ น้องแพทให้ว้คุณยายก่อนค่ะ”

“ซาหัดดีค่ะ” น้องแพทก้มหัวให้ว้อย่างมีมารยาท หนูน้อยค่อนข้างเขินคนหนุ่มมากจึงเอาแต่หลบหลังพ่อ ไม่เข้าไปหาใคร

“สวัสดีค่ะป๊อช สวัสดีค่ะหนูแพท” อัมพิกากลืนใจเป็นอย่างมากที่สุด เจอหลานทั้งสามพร้อมหน้าพร้อมตา เนื่องจากตอนนี้ในช่วงปิดเทอม หลานๆ จึงสามารถมาหาได้

แอรินและอันนาเป็นลูกสาวของพราวพิรุณกับคุณหมออนาวินซึ่งวันเนี่ยยังไม่ได้เห็นหน้าเห็นตา ส่วนน้องแพทเป็นลูกสาวของพระชนมและป๊อช ชายหนุ่มซึ่งอยู่ตรงหน้าหล่อนตอนนี้ ป๊อชเป็นเจ้าของร้านกาแฟแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ บุคลิกอบอุ่น เหมาะสมกับสาวเรียบร้อยอย่างพระชนมเป็นที่สุด

“วันนี้พี่หมอติดเช้าเวร ไม่ได้มานะคะคุณแม่ แต่ฝากพราวมาแฮปปี้เบิร์ทเดย์คุณแม่ด้วยค่ะ” พราวพิรุณบอกมารดา สามีเธอเป็นหมอกระดูกและข้อในโรงพยาบาลเอกชนแถวหน้าของประเทศไทย นับวันยิ่งเป็นที่รู้จักมากขึ้น มีคนไข้จำนวนไม่น้อยต้องการรักษากับเขา สามีเธอจึงกลายเป็นคุณหมอคิวทองที่ไม่ค่อยมีเวลาวางไปไหนมาไหนเท่าไร

“ฝากขอบใจหมอวินด้วยนะ ยายพราวกับยายพัดพาลูกๆ ไปรอที่โต๊ะกันก่อนไป” อัมพิกาบอกทุกคนด้วยใบหน้าที่ชื่นมื่น เมื่อลูกสาวพาเด็กๆ เข้าไปที่โต๊ะกินข้าวแล้วหล่อนจึงเดินไปหาป๊อช

“นี่ป๊อช จะมีหนูแพทคนเดียวเธอ โอ ไม่มีหลานชายให้แม่อีกสักคนล่ะ”

“ผมกับพัดตกลงกันดีแล้วครับคุณแม่ว่าจะมีแค่คนเดียว” ชายหนุ่มตอบมารดาของภรรยาพร้อมแสดงความเสียใจผ่านสายตา แต่เขากับพระชนมไม่คิดเปลี่ยนใจ “พี่พราวไม่ยากมีแล้วเธอครับ”

“โอ๊ย หมอวินเขางานยุ่งขึ้นทุกวัน ขึ้นมีอีกคนขายพรวนแยะแน่ แะรีนกับอันนาก็เหนื่อยพอแล้ว” หญิงวัยกลางคนรู้ว่าลูกสาวคนโตทำหน้าที่เลี้ยงลูกเป็นส่วนใหญ่เพราะสามีไม่ค่อยมีเวลา แต่ถึงอย่างนั้นอันนาก็ไม่ได้ถึงขั้นละเลยครอบครัว

“น้องแฟนล่ะครับ”

“รายนั้นยิ่งแล้วใหญ่ เลิกกับแฟนคนล่าสุดก็ตั้งปณิธานจะเป็นโสดไปตลอดชีวิต ปกติเห็นใจแม่หน่อยสิ แม่มีแต่ลูกสาว แถมยังมีแต่หลานสาว แม่อยากได้หลานชาย” อัมพิกาทำหน้าที่ครัว สามีมีลูกห่อหอยอยากได้ลูกชายสักคน ทว่ากลับมีแต่ลูกสาว พอมาถึงรุ่นหลานก็เจอแต่หลานสาว เห็นทีโครโมโซมเอ็กซ์ของคนบ้านนี้จะแรง ไม่มีวายหูลูรดอดมาสักคน

“ผมเกรงว่าถ้ามีให้คุณแม่อีกคนจะเป็นลูกสาวอีกนะสิครับ”

“ปกติคำนวณเวลาดีๆ เตี่ยแม่ช่วย”

“มีแพทคนเดียวก็น่าพอแล้วครับ” ปัตย์ยืนยันคำเดิม และก่อนที่อัมพิกาจะได้โหม่นน้ำอะไรต่อคุลก็รีบตัดบทให้

“พอว่าเราไปที่โต๊ะกินข้าวกันดีกว่า เตี่ยยายแฟนก็คงกลับมาแล้ว ลืมเรื่องหลานชายไปเถอะคุณ” ประโยคหลังเขาบอกภรรยาที่ทำหน้ามูย

“ครับ อ้อ ผมยังไม่ได้อวยพรคุณแม่เลย สุขสันต์วันเกิดนะครับ วันเกิดปีนี้ขอให้คุณแม่มีความสุขปรารถนาทุกอย่าง” ปัตย์เอ่ยด้วยรอยยิ้ม ทว่าเจ้าของวันเกิดไม่คิดจะยิ้มตาม

“ก็เพิ่งไม่สมปรารถนาอยู่เนี่ย”

“เอาน่าๆ ไปได้แล้ว” คุลดันหลังอัมพิกามาให้เดินนำหน้าไปก่อน แล้วพยักหน้าให้ลูกเขยเดินตามมา

ที่โต๊ะกินข้าวนอกจากจะมีสองสาวและเด็กหญิงสามคนแล้ว ยังมีแม่บ้านสองคนนามว่าตัมและต้อยซึ่งเป็นพี่น้องกันยืนคอยอยู่ ตัมเป็นโสด ส่วนต้อยมีลูกสาวสองคนชื่อว่าแทนกับอ้อย ทั้งคู่อยู่ในวัยมัธยม

บ้านนี้มีผู้ชายเป็นส่วนน้อยจริงๆ อัมพิกาถึงได้โหยหาหลานชายนัก

โต๊ะเต็มไปด้วยเสียงพูดคุยสนุกสนานจากทั้งเด็กและผู้ใหญ่ เว้นก็แต่น้องแพทที่เป็นเด็กพูดน้อย แตกต่างจากแอรินและอันนาที่พูดจ้อ เพราะแม่ของเด็กทั้งสองเป็นคนพูดเก่งเช่นเดียวกับอนาวิน เด็กที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับพ่อแม่มากจึงได้นิสัยแบบเดียวกันมา

“คุณพ่อก็กลับมาแล้วละ” ต้อยเอ๋ยขึ้นเมื่อมองผ่านหน้าต่างออกไปเห็นรถสี่ล้อมินิของพรรณวษาแล่นเข้ามา ทุกคนจึงหันมองตาม

แอรินตะโกนลั่น “น้ำพื้มาแล้ว! แอรินจะให้ น้ำพื้แบ่งให้”

เด็กหญิงสนิทกับน้ำสาวคนนี้ค่อนข้างมากเพราะชอบแต่งตัวเหมือนกัน มาหาที่ไรก็จะขอให้แบ่งน้ำพื้ให้ตลอด ส่วนอันนาชอบให้พรรณวษาเล่นเกมเศรษฐีเป็นเพื่อน หลังกินข้าวเสร็จก็จะออกลูกให้เล่นด้วยกัน ลักหกเจ็ดตา

ไม่นานนักหญิงสาวรูปร่างดีก็ปรากฏตัวที่โต๊ะกินข้าวซึ่งพร้อมไปด้วยอาหารมากมายเต็มโต๊ะ เธอกล่าวทักทายทุกคนอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส สวมกอดพี่สาวทั้งสองด้วยความคิดถึง ก่อนจะโบกมือทักทายเด็กๆ ทั้งสามคน

“เก๋หายไปไหนมาพื้แล้ว ไหนของขวัญ เห็นคุณพ่อบอกว่าเก๋ไปเอาอะไรสักอย่าง” พราวพิรุณถามน้องสาวคนเล็ก

“แหม ที่แรกจะอุปไว้ก่อน แต่เห็นเก๋ที่พี่พราวอยากซื้อ...” พรรณวษาส่งยิ้มกุ่มกุ่มให้ทุกคน หลังจากนั้นก็ตืดนิ้วโป้งและร้องเรียกผู้ช่วยสาว “คุณณัชชา เปิดตู้หนังสือหน่อยค่า”

สิ้นเสียงตะโกนของพรรณวษา คนทั้งบ้านพร้อมใจกันหันไปมองตามเสียงเด็กร้องที่แว่วมาแต่ไกล และเริ่มจะใกล้ขึ้น ใกล้ขึ้น... กระทั่งชัดเจนว่าเป็นเสียงร้องไห้โฮ แล้วทุกคนก็ได้เห็นต้นกำเนิดเสียงซึ่งกำลังถูกณัชชาอุ้มเข้ามา

เด็กหญิงสามคนปิดหูพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมายเพราะทนเสียงร้องของเด็กชายไม่ไหว

“เอ่อ ณิชชาพาเด็กที่ไหนมานะ” อัมพิกาถามหลังจากที่กะพริบตาปริบๆ ด้วยความงุนงงอยู่พักใหญ่ มองตั้งแต่หัวจดเท้าก็ยังไม่เห็นว่าผู้ช่วยของลูกสาวจะเอาของขวัญอะไรมาให้

ซึ่งคนตอบไม่ใช่ณิชชา แต่เป็นลูกสาวคนเล็กที่ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่คนเดียว เธอผายมือไปทางเด็กน้อยที่ร้องไห้จนหน้าดำหน้าแดงเพราะเพิ่งถูกพรากจากพ่อแม่เมื่อประมาณหนึ่งชั่วโมงก่อน

“แฟนท์ขอแนะนำให้รู้จักกับ ‘น้องเลื้อ’ หรือ ‘เด็กชายพยัคฆ์ กวินทร์เทว’ เป็นหลานชายของคุณแม่ ลูกชายของแฟนท์ค่ะ”

“หา!?” ผู้ใหญ่ทุกคนพร้อมใจกันอุทานเสียงดัง ส่วนเด็กสามคนมองเด็กชายตาโตแม้จะไม่เข้าใจเรื่องราวนัก เห็นพ่อแม่ตนเองตกใจก็เลยทำตาม

“ลูกชายอะไร แกมีผัวด้วยหรือ” พรราวพิรุณยื่นคิ้วมองเด็กหน้าใหม่ สลับกับน้องสาวจอมเพี้ยน ที่แรกคิดว่าเพี้ยนไม่มาก ตอนนี้อีกฝ่ายได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเพี้ยนจนใกล้เคียงสติเต็มที

“ไม่มีค่ะ ไปขอเขามาเลี้ยง” คนน้องตอบหน้าตาเฉย ไม่สนใจคนอื่นที่เบิกตาโตไปพร้อมๆ กัน

“ขอเขามา!?” อัมพิกาลุกขึ้นยืนทันที เดินเข้าไปชี้เด็กในอ้อมแขนของณิชชาอย่างไม่อยากเชื่อ “แฟนท์รับเด็กนี้มาอุปการะหรือ”

“ใช่ค่ะ ที่แรกแฟนท์อยากอยู่ตัวคนเดียว แต่เห็นคุณแม่โหยหาหลานชายจนแทบใจจะขาด แฟนท์ก็เลยตัดสินใจรับอุปการะเด็ก สุขสันต์วันเกิดนะคะคุณแม่ นี่คือของขวัญของคุณแม่ค่ะ”

พรธรรมาฉีกยิ้มกว้าง หัวใจให้อัมพิกาทำหน้าดีใจบ้าง แต่ก็ไม่ หนิงวัยกลางคนยังคงอ้าปากหวอ ทำท่าเหมือนจะเป็นลมอยู่รอมร่อ

“ทำไมไม่ปรึกษาแม่ก่อน!”

“เดี๋ยวมันไม่เซอร์ไพรส์”

“แต่นี่มันเรื่องใหญ่จะยายแฟนท์! พ่อแม่เด็กเป็นใคร ทำไมเขายอมให้ลูกเขามาง่าย?” อัมพิกาทะโกนแข่งกับเสียงน้องเลื้อที่ยังร้องไม่หยุด แค

มองหน้าก็รู้แล้วว่าใจเสียแค่ไหนที่ต้องจากครอบครัวมา ซ้ำยังถูกรายล้อมด้วยคนแปลกหน้าอีก

“จริงๆ ก็ไม่ได้ให้หรอกค่ะ พื้นที่จ่ายค่าดูแลให้พ่อเด็กไปสามแสน ส่วนแม่เด็กตายไปแล้ว พื้นที่ว่าพ่อเขาคงไม่พร้อมเลี้ยงก็เลยยอมให้มาง่ายๆ อ้อ พ่อเด็กเขาเป็นเพื่อนกับคุณน้าด้วยค่ะ” เธอหันไปพยักหน้ากับน้าที่ยิ้มแหย ในมือมีทิชชูคอยเช็ดน้ำตาเด็กอยู่ตลอดเวลา

“อ๊วย นั่นจะเป็นลม” อัมพิกาอุทาน เอามือนวดขมับ

พระธมมเข้ามาหาน้องสาวบ้างด้วยสีหน้าเคร่งเครียดไม่ต่างกัน “พื้นที่ แล้วตัวพื้นที่เองนะพร้อมหรือเปล่า ทำไมทำอะไรไม่ปรึกษาพวกพี่ก่อนล่ะ พื้นที่เลี้ยงเด็กเป็นเหร”

“เอาจริงๆ พื้นที่ก็เลี้ยงไม่เป็นเหรอก แต่พื้นที่ไม่ห่วง เพราะว่าพื้นที่มีพี่ๆ เป็นตัวเตอร ไหนจะป้าติ่ม น้ำต้อย พอแทนกับอ้อยเล็กเรียนก็จะกลับมาช่วยอีกแรง... ที่สำคัญเลยคือคุณแม่นะค่ะ” พระธมมเข้าไปสวมกอดมารดาที่ยังซ็อกไม่หาย “คุณแม่ต้องรักน้องเสือมากแน่ๆ เพราะน้องเสือคือหลานชายที่คุณแม่รอคอย”

“แม่อยากได้หลานแท้ๆ ไม่ใช่ซื้อเขามาเลี้ยง!” อัมพิกาแหวดทันควัน พลังเลื่อนสายตาไปมองเด็กอายุขวบเดียวที่ถูกยัดเยียดให้เป็นหลานของหล่อน “คนเป็นพ่อนี้ก็นะ จิตใจทำด้วยอะไรถึงขายลูกตัวเองได้ลงคอ ไม่รู้เด็กมีโรคอะไรหรือเปล่า”

“ไม่ต้องห่วงค่ะคุณแม่ พื้นที่ได้ทั้งสำเนาสูติบัตรและผลการตรวจสุขภาพมาเรียบร้อยแล้ว เด็กแข็งแรงสมบูรณ์ดีค่ะ อีกอย่างพื้นที่ไม่อยากใช้คำว่าซื้อกับเด็ก มันฟังดูไม่ดี เราใช้คำว่าจ่ายค่าเลี้ยงดูให้พ่อเขาดีกว่าค่ะ”

หญิงสาวตอบเสียงใส แต่ดูเหมือนเธอจะมองโลกเป็นสีชมพูอยู่คนเดียว ขณะที่คนอื่นพลัยจิตไปตามๆ กัน

“เอาไปคืนเขาเดี๋ยวนี้เลยนะ แม่ไม่อยากจะหลานนอกไส้มาเลี้ยง” คนเป็นแม่เอ่ยเสียงเด็ดขาด

พรรณวษาหุบยิ้มทันทีพลางส่ายหน้ารัวๆ “ไม่ค่ะ พันท์ตัดสินใจแล้วว่า จะเลี้ยงเด็กคนนี้เป็นลูก นำสงสารเด็กออกกะ พ่อเขาก็ไม่มีปัญญาจะเลี้ยง ทำไมคุณแม่ไม่เอ็นดูลูกของพันท์เลยล่ะคะ”

“เด็กนี้ไม่ใช่ลูกของพันท์!”

“ตอนนี้ไม่ใช่ แต่เดี๋ยวอีกหน่อยก็จะใช่แน่นอนค่ะ! ก่อนจดทะเบียนรับบุตรบุญธรรม พันท์ต้องทดลองเลี้ยงเด็กให้ครบหกเดือนตามกฎหมายก่อน เสร็จสิ้นทุกขั้นตอนแล้ว พันท์จะกลายเป็นคุณแม่ของน้องเสือ แม่พรรณวษากับลูกพยัคฆ์ ชื่อเข้ากันมากเลยนะคะ”

“เพื่อเจอไปกันใหญ่แล้วพันท์” ศกุลที่ฟังอยู่นานเอ่ยเสียงเครียด หัวคิ้วขมวดแน่นเป็นปม “พ่อเห็นด้วยกับพัตนะนะ พันท์ไม่พร้อมเลี้ยงลูกหรอก ตัวเองยังคิดอะไรเป็นเด็กๆ อยู่เลย”

“เด็กอะไรกันคะ พันท์มีธุรกิจเป็นของตัวเองแล้ว หาเงินได้เป็นกอบเป็นกำ พร้อมยิ่งกว่าพร้อม คนให้คำแนะนำก็มีเยอะแยะ”

ขณะนี้พรรณวษาเป็นเจ้าของแบรนด์นาฬิกาข้อมือ AMPIKA เธอตั้งใจเอาชื่อมารดามาตั้งเป็นชื่อแบรนด์เพื่อความเป็นสิริมงคล อีกทั้งยังได้การสนับสนุนจากครอบครัวซึ่งเป็นเจ้าของโรงงานเครื่องหนังในการผลิต ทำให้ต้นทุนลดลง กำไรมากขึ้น ดีไซน์แปลกใหม่ไม่เหมือนใครส่งผลให้มีลูกค้าหลายนกลุ่มสนใจ ภายในสามปีนาฬิกาข้อมือแบรนด์ AMPIKA ก็เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง สร้างรายได้ให้แก่เจ้าของแบรนด์จนใช้เงินไม่หวาดไม่ไหว

“ยายพันท์ แกมันบ้า” พราวพิรุณพูดได้แค่นี้เพราะเริ่มจะปวดหัวกับเสียงเด็กร้องไห้ เมื่อครู่ลูกสาวคนโตของเธอแอบกระซิบถามด้วยว่าเมื่อไรน้องเขาจะหยุดร้องเสียที ปวดหูไปหมดแล้ว

“พี่กลัวว่าพันท์จะผลักรถให้คนอื่นนะสิ มีลูกแล้วแม่ก็ต้องเลี้ยงเองรู้ไหม ไม่ใช่อะอะไรจะให้คนอื่นช่วยทำ ป้าต๋มน้ำต้อยเขาก็มีงานของเขา มาดูแลเด็กอีกมันเหนื่อยนะ” พระสมณเถรน้อยใจเอือกใหญ่ หันไปสบตา

สองแม่บ้านก็เห็นว่าทั้งคู่อ้างอ้างแล้วควรตอบกลับเช่นไร

“แฟนท์ดูแลได้ คอยดูได้เลยทุกคน” พระธรรมาจารย์อย่างมั่นใจ ก่อนจะกลืนน้ำลายเอือกเมื่อทุกสายตาท้องมองเธอราวกับบอกว่า ‘แล้วจะคอยดู’

“แฟนท์เริ่มจากทำให้เด็กหยุตร้องก่อนดีไหม เหน่าจะคิดถึงพ่อของเขานะ” ศุกลพยักพยับไปทางเด็กน้อยที่กอดคอณัชชาแน่น มองก็ครั้งก็สงสัย สงสัยไม่ต่างจากภรรยาว่าเหตุใดคนเป็นพ่อถึงใจแข็งยกลูกให้คนอื่น ขนาดบางคนที่ยากจนข้นแค้นมากๆ ยังสู้ตาย ยอมกััดก้อนเกลือกินเลี้ยงลูกด้วยตนเอง

“ได้เลยค่ะ มาค่ะคุณณัชชา แฟนท์อุ้มเอง” พระธรรมาจารย์ออดพ้อด้วยการรับน้องเสื้อมาอุ้ม ทันใดนั้นก็ถูกกำปั้นเล็กชกหน้าเข้าอย่างจัง “โอ๊ย!”

“ฮือออ”

“คุณณัชชา ช่วยแฟนท์ด้วยค่ะ”

“ไม่ต้องเลยณัชชา” อัมพิกาหยุตผู้ช่วยที่กำลังจะรับเด็กคืน ให้ลูกสาวตัวดีอุ้มลูกบุญธรรมไว้อย่างนั้น “ถ้าทำให้เด็กหยุตร้องไม่ได้ก็เอาไปคืนเขา แม่ไม่ใจดีกับแฟนท์เรื่องนั้นะ”

“คุณแม่ควรจะดีใจที่แฟนท์หาหลานชายมาให้คุณแม่สิคะ!”

“ถ้าแฟนท์ปรึกษาแม่สักนิดมันก็น่าดีใจอยู่หรอก แต่ในเมื่อรับมาแล้วก็แสดงให้เห็นว่าตัวเองเป็นแม่คนได้ เอ้า เร็วเข้า ถ้าภายในสามนาทิตีเด็กไม่หยุตร้อง แม่จะให้ณัชชาเอาไปคืน”

“ก็ได้ค่ะ” พระธรรมาแทบจะร้องให้ตามน้องเสื้อ ก่อนจะตั้งใจพูดให้เด็กชายใจเย็นลง “น้องเสื้อคะ ไม่ร้องนะคะ แม่แฟนท์อยู่ที่นี่แล้ว แม่แฟนท์เองคะ จ๊ะเอ๋!”

“แอ้!”

“บอกว่าไม่ต้องร้องไฉนคะ ไม่กลัวเสียงเห็บเหรอ แม่แฟนท์ไม่กััดนะคะน้องเสื้อ บอกเลยว่าแม่แฟนท์เลี้ยงดีมากๆ เรามาคุยกันดีๆ เถอะค่ะ”

“ป๊อ! ฮือออ”

ร้องหาพ่ออีกแล้ว...

ตลอดทางที่ขับรถกลับบ้านกวินทร์เหว สองสาวได้ยืนเพียงแค่คำว่า พ่อสลับกับเสียงร้องให้ออกมาจากปากเด็กน้อย แม้จะสอนให้พูดว่าแม่ เด็กชายก็ไม่สนใจ อันที่จริงพรณวษาก็เศร้าที่ต้องพรากพ่อพรากลูก แต่เธอไม่ผิด เพราะคนเป็นพ่อร่วมมือกับเธอด้วย

เธอพยายามใช้เวลาสามนาทีย่างคุ่มค่า เกลี้ยกล่อมด้วยคำพูดที่เด็กฟังไม่รู้เรื่อง เอาขนมบนโต๊ะมาจ่อที่ปาก จวนจะหมดเวลาแล้วน้องเสือ ก็ยังคงร้องลั่นบ้าน

ในวินาทีที่เธอคิดอะไรไม่ออก จู่ๆ ก็ได้อัศวินหญิงตัวน้อยเข้ามาช่วยเหลือ

น้องแพทหยิบขวดนมของตัวเองจากกระเช้าที่พระชมน์หิ้วมาด้วย ก่อนจะลงจากเก้าอี้แล้ววิ่งไปยื่นให้พรณวษาที่เริ่มปวดหัวตามอัมพิกา หญิงสาวรีบคว้าขวดนมมาเปิดฝาและยัดเข้าปากน้องเสือทันที เธอนี่นะ ลืมไปได้ อย่างไรว่าเด็กอาจจะหิวนม!

จากนั้นบ้านก็ปกคลุมด้วยความเงียบ เป็นอันว่าคุณแม่มือใหม่ทำสำเร็จ

อัมพิกาถอนหายใจยาว แล้วหันไปบอกลูกสาวคนกลาง “ให้น้องเสือนี้ไปเป็นลูกชายของหนูแพทแทนนะ มีอย่างที่ไหน เด็กสามขวบทำให้หยุดร้องได้ แต่ผู้หญิงอายุยี่สิบหกทำไม่ได้”

“เด็กด้วยกันก็ต้องเข้าใจกันสิคะ” พรณวษาเถียงขาดใจ สายต่ายังคงจ้องมองเด็กน้อยที่ดูตนมาจากขวดย่างหิวกระหาย คงเสียพลังงานไปเยอะพอสมควร “ตอนนี้ฉันทราบดีแล้วว่าต้องทำยังไง วอนทุกคนโปรดเห็นใจและให้พื้นที่เลี้ยงเด็กด้วย”

“พื้นที่รักเด็กคนนี่จริงๆ เหนอ” ศุกลถามอย่างไม่เชื่อ

ลูกสาวพยักหน้าตอบทันที “ค่ะ พื้นที่รับเข้ามาแล้ว ก็ต้องรับผิดชอบเขา และรักเขาอย่างแม่คนหนึ่ง”

“เพิ่นรักด้วยหน้าที่เธอ”

พระชนมธามน้องสาว ก่อนจะถูกอีกฝ่ายถามกลับ

“พี่พดก็รักน้องแพด้วยหน้าที่ไม่ใช่เธอคะ”

“ไม่ใช่ พี่รักน้องแพด้วยความรู้สึก พี่อุ้มท้องน้องแพมาเอง เลี้ยงมาตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย เขาเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของพี่...ความรักลูกทำให้พี่อยากทำหน้าที่แม่ ไม่ใช่หน้าที่แม่ที่ทำให้พี่รักลูก”

ไฉนภรรยาโต้ตอบอย่างฉะฉานปัดป้องก็ยืมด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจในตัวเธอ และคิดว่าน้องแพกำลังรู้สึกเช่นเดียวกัน ขณะที่พระธวษาทำหน้าที่ไม่เข้าใจ ไม่ทันไรพี่สาวคนโตก็เสริมอีก

“แล้วเด็กนะจะ จะทำให้หยุดร้องไม่ใช่แค่อาณมยัตปากนะจ๊ะ เกิดวันดีคืนดีเด็กมันคิดถึงพ่อ มันก็จะร้องขึ้นมามาก ถ้าแก่กลมไม่ได้ก็อย่าหวังว่าคนบ้านนี้จะอยู่อย่างเป็นสุขเลย”

“แล้วพี่พราวจะให้เพิ่นทำยังไงล่ะคะ เพิ่นต้องเลี้ยงน้องเสีย”

“ถ้าใช้คำว่า ‘ต้อง’ หมายความว่าแกไม่ได้รักน้องเสีย”

“โอเค เพิ่นที่อาจจะยังไม่รัก แต่เพิ่นที่เอ็นดูน้องเสียเหมือนที่เอ็นดูหลานๆ ลูกสาวของพี่พราวพี่พดเลยนะ สงสารก็สงสาร อีกไม่นานเพิ่นคงรักเข้าสักวันแหละ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก” พระธวษาทอบปิด เริ่มเมื่อยแขนขึ้นมาเมื่อต้องอุ้มเด็กนานๆ และเมื่อกาลเวลาผ่านไปก็จะตัวหนักขึ้นอีก

“ถ้าอยากเลี้ยงก็เลี้ยงเอง แม่ไม่ให้ใครช่วย เพิ่นต้องทำให้ได้!”

อัมพิกาสรูปเตี๊ยะขาด ทำเอาลูกสาวคนเล็กอ้าปากหาว

“ได้ยังไงล่ะคะ! คนเดียวไม่ใช่หรือ”

“พราวกับพดยังเลี้ยงเองเลย”

“พี่ๆ เรามีสามี่ช่วยนี่คะ ไหนจะครอบครัวสามี่ที่พลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมาดูแลอีก คุณแม่ห้ามคนอื่นช่วยเพิ่นแบบนั้นมันไม่ยุติธรรมนะคะ” หญิงสาวคว่ำปากไม่พอใจแล้วหันไปขอความช่วยเหลือจากบิดา “คุณพ่อ ช่วยเพิ่นด้วย เพิ่นที่อุตส่าห์หาของขวัญวันเกิดมาให้คุณแม่ ดูคุณแม่ทำกับ

เพิ่นท์ลี”

“ชีวิตคนไม่ใช่สิ่งของนะ และเพิ่นท์ต้องรับผิดชอบการกระทำตัวเอง เพิ่นท์ต้องเข้ากับน้องเลื้อให้ได้ ดูแลให้ได้ด้วยตัวเอง วันไหนน้องเลื้อเรียก เพิ่นท์ว่าแม่ เรียกพ่อกับแม่ว่าตากับยายได้ พวกเราถึงจะยอม”

ศุกลไม่เข้าข้างลูกสาวเรื่องนี้ แต่ก็ไม่ได้ปิดทางออกจนหมด เขายังเสนอหนทางช่วยเหลือให้

“พ่ออนุญาตให้เพิ่นท์ขอความช่วยเหลือได้แค่คนเดียวคือพ่อแท้ๆ ของเด็ก ส่วนคนอื่นที่อยู่ตรงนี้ห้ามให้ความช่วยเหลือหรือให้คำแนะนำอะไร เพิ่นท์เด็ดขาด”

เพราะชายวัยกลางคนก็อยากรู้ว่าพ่อเด็กเป็นคนอย่างไร

๒

พ่อเดือนธันวา

ในคอนโตขนาดกลาง ชั้นที่สิบสองห้องด้านในสุดเป็นที่อยู่ของเดือนธันวายามเมื่อเข้ามากรุงเทพฯ มันเปรียบเสมือนเรือนหอที่สุรศักดิ์ผู้เป็นบิดาซื้อไว้ให้เมื่อสองปีก่อน เขาเคยอยู่กับภรรยาที่นั่นแค่วันเดียวเท่านั้น ก่อนจะย้ายไปอยู่กับมัชฌิมา มารดาของตนที่เชียงใหม่

หลังมัชฌิมาหย่าขาดกับสามีเมื่อสิบปีก่อน ก็ได้แต่งงานใหม่กับชัยยุทธ์เจ้าของไร่ชาขนาดใหญ่ โดยให้เดือนธันวายู่กับผู้เป็นพ่อที่กรุงเทพฯ จนกระทั่งเมื่อสองปีก่อนลูกชายขอพารรยาทองอ่อนไปอยู่ที่ไร่ด้วย หล่อนจึงขออนุญาตชัยยุทธ์ ซึ่งเขายินดีต้อนรับทั้งคู่เป็นอย่างดี

เดือนธันวาเลยต้องทิ้งคอนโตแห่งนี้เอาไว้เนิ่นนาน เพิ่งจะมีโอกาสกลับมาก็เมื่อสามเดือนก่อน...หลังการตายของภรรยา

กลับมาถึงห้อง ร่างสูงทั้งตัวลงบนโซฟา ก่อนจะเปิดกระเป๋าสะพายข้างเพื่อหยิบหลักฐานการรับเงินสามแสนบาทมาดูอีกครั้ง จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์มาถ่ายรูปเอาไว้และส่งให้มัชฌิมา

ไม่ถึงสามวินาทีก็มีสายเข้า ราวกับอีกฝั่งจ้องมองโทรศัพท์อยู่ตลอด

ว่าเขาจะติดต่อไปเมื่อไร

“ฮัลโหล”

“เดือน! เอาเจ้าเสือให้ครอบครว้ไหมไปแล้วหรอ”

“ใช่” น้ำเสียงที่ใช้ตอบกลับราบเรียบ เจ้าของเสียงไม่รู้สึกละไรทั้งนั้น
ต่างจากปลายสายที่รื้อนร่นจนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“แล้วเดือนแน่ใจหรอว่าเขาจะดูแลเจ้าเสือดี แม่บอกก็รอบแล้วว่าแม่
ดูแลได้ เดือนไม่รักก็เอามาให้แม่ดูแลเถอะ ทำแบบนี้คนอื่นเขาจะชี้หน้า
ว่าขายลูกกิน!”

“คนที่เอาไปเขาเป็นคนรวย ผมว่าเสือไม่ลำบากหรอก แต่ถ้าแหกปาก
ให้มันน้อยๆ หน่อยเขาอาจจะรักก็ได้” เดือนธันวายังคงตอบอย่างไม่ยี่พระ
แต่ถ้าหากมันซมึนมาอยู่ตรงหน้าตอนนี้คงจะเห็นว่ามันตาคุ่มกำลังสั่นไหว
ด้วยความรู้สึกมากมายที่ซุกซ่อนในใจ

เขาพยายามอย่างหนักที่จะไม่คิดมาก หลบตาไล่ความรู้สึกผิดชอบ
ชั่วดีออกไปให้พ้นเพื่อจะคุยโทรศัพท์ต่อด้วยน้ำเสียงที่มั่นคงอย่างคนไร้หัวใจ
เช่นเดิม

“เจ้าเสือร้องให้หนักเลยใช่ไหม” คนเป็นแม่ถามอย่างรู้ดี ต้องพยายาม
สะกดกลืนความเจ็บปวดร้าวรานใจไม่ต่างกัน

“เป็นธรรมดาของเด็กนะแม่ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก อ้อ เงินสามแสน
โอนเข้าบัญชีผมแล้วนะ”

“ไม่ต้องมาอวด ไม่ได้หรอกรู้!” มัชฌิมาตะคอกดั่งลั่น “พอได้แล้ว
ใช่ไหม! กลับบ้านเราได้แล้วเดือน เรื่องเก่าๆ ให้มันจบแค่นี้เถอะ”

“ใช่แม่ มันจบแล้ว ไว้เสร็จธุระทั้งหมดผมจะกลับไป”

“ฟังคำแม่ไว้เลยนะ เรื่องนี้มันจะตามติดเดือนไปชั่วชีวิต!”

“แค่นี้ก่อนนะ มีสายซ้อน” เดือนธันวาดัดบทย่างไม่เกรงใจ ก่อน
จะเอาเครื่องมือสื่อสารออกห่างจากใบหูเพื่อดูหน้าจอ ชื่อที่ปรากฏทำให้
ชายหนุ่มย่นคิ้วเล็กน้อย แต่ก็ตัดสายมารดาเพื่อรับสายแทรก “ครับ คุณ

พรรณนาวา”

“เรียกพื้นที่ก็ได้คะคุณเดือนธันวา คือ...ตอนนี้พื้นที่มีเรื่องเดือดร้อน
มากๆ ทำยังไงน้องเลื้อก็ใหญ่ตรึงเลยคะ ให้กินนมก็แล้ว กล่อมก็แล้ว
ช่วยพื้นที่หน่อยสิ” พรรณนาพาบุตรรอดเดียวจบ แต่คนฟังใช้เวลาพักใหญ่
ในการไตร่ตรองหาวิธีการตอบ

เสียงที่ดังตลอดมาคือเสียงเด็กร้องไห้จริงๆ เดือนธันวาก็มองนาฬิกา
ข้อมือ นับๆ ตุ๊กก็ผ่านไปสามชั่วโมงแล้ว

ทำไมยังร้องอยู่อีกนะ

“เปลี่ยนแพมเพิร์สหรือยังครับ”

“หือ จริงด้วย เอ่อ...แต่พื้นที่ไม่ได้ซื้ออะไรไว้ให้น้องเลื้อเลย
คุณเดือนธันวาพอจะมีให้ยืมไหมคะ”

ชายหนุ่มนิ่ง ตาคมมองไปยังตู้เก็บของซึ่งมีแพมเพิร์สไร้เจ้าของอยู่
ในนั้น ใจคออยากจะถามเหลือเกินว่าก่อนจะรับไปเลี้ยงได้เตรียมตัวอะไร
บ้าง แต่ในเมื่อไม่คิดจะสนใจตั้งแต่แรกแล้ว เขาก็ไม่ควรจะมาเริ่มสนใจ
ตอนนี้

เป็นตายร้ายดียังไงก็ช่างสิ

“ผมว่าคุณไปหาซื้อใหม่จะเร็วกว่าให้ผมเอาไปให้คะครับ”

“กะ...ก็จริงคะ แล้วน้องเขาใส่ไซซ์อะไรหะคะ เวลาเลือกแพมเพิร์ส
เลือกยังไงหะคะ”

เขาอยากจะถอนหายใจใส่ดังๆ แต่มีมารยาทพอที่จะไม่ทำอย่างนั้น

“เดี๋ยวผมถ่ายรูปตัวอย่างส่งไปให้คะครับ”

“ขอบคุณคะ ถ้าคุณมีแพมเพิร์สที่เหลือกับของใช้จำเป็นอื่นๆ รบกวน
รวบรวมให้หน่อยนะคะ เดี่ยวพื้นที่จะส่งเมลเซนเจอร์ไปรับเย็นนี้ เอาจริงๆ
คือพื้นที่ง่วงไปหมดแล้วคะว่าต้องทำอะไรบ้าง เอ้อ คิดว่าคนที่บ้านจะช่วย
อย่างดิบดี แต่กลับพากันออกไปซื้อของ นี่ทุกคนทิ้งให้พื้นที่ผู้ไม่มีประส-
การณ์เลี้ยงเด็กเล็กอยู่คนเดียว ส่วนพี่สาวพื้นที่ที่เขามิ่ลูกก็พากันกลับบ้าน

ไปหมดแล้วละ ทุกคนใจร้ายกับเพ็นท์!”

เดือนธันวาจับใจความได้ถึงคำว่าเมสเซนเจอร์เท่านั้น หลังจากนั้น ก็ฟังไม่ทันเพราะหญิงสาวปั่นเร็วมาก อีกทั้งเขากำลังกล่อมตัวเองว่าไม่ต้อง ไปใส่ใจ มันคือปัญหาของพรณวษากับเด็กชาย ไม่เกี่ยวกับเขาอีกแล้ว

“ผมจะส่งของไปให้ นะครับ เอาเบอร์ผมให้เมสเซนเจอร์ได้เลย”

“คุณเดือนธันวา น้องเสือเขาร้องหาแต่คุณอย่างเดียวเลย มีทริคอะไรให้น้องหยุดร้องไหมคะ”

“เปลี่ยนแพมเพิร์สก่อนครับ ไม่หยุดร้องค่อยว่ากัน”

“ถ้าร้องหาเพื่อหมายความว่าต้องเปลี่ยนแพมเพิร์สหรือคะ”

เขายากวางสาย...แต่ยังหาวิธีตัดจบไม่ได้เพราะอีกฝ่ายเผลอรู้เสีย เหลือเกิน

“เอ่อ เอาอย่างนี้ดีไหมคะคุณเดือนธันวา เตี่ยวเพ็นท์พาน้องเสือไปหา คุณนะ ให้คุณปลอบก่อน เผื่อว่า...”

“ไม่ครับ” เขายืนยันเสียงหนักจนพรณวษชะงัก ก่อนต่ออีกประโยค ที่แสดงความต้องการของตนเอง “ผมจะไม่ยุ่งกับ ‘ลูกชายของคุณ’ อีก”

“หะ...ทำไมละคะ กลัวทำใจไม่ได้หรือ”

“ผมทำใจได้ คุณไม่ต้องห่วง แต่ยิ่งคุณพาเด็กมาหาผม เด็กจะยิ่ง ตัดผมไม่ขาด ทั้งคุณและผมไม่ต้องการแบบนั้นแน่นอน”

“อืม ใจเด็ดดีจริงๆ”

เสียงพึมพำของเธอไม่รอดพ้นหูตึกๆ ของเดือนธันวา เขากลอกตาก่อน จะพูดต่อ “รีบออกไปซื้อของใช้จำเป็นเพิ่มเถอะครับ”

“ขอลิสต์หน่อยได้ไหมคะ เห็นใจคุณแม่มือใหม่ไร้ที่พึ่งเถอะ นี่ถ้าออกไปน่าจะต้องอึดอัดไปด้วยเพราะไม่มีใครยอมดูให้สักคน ทุกคนก็นอริ น้องเสือไปแล้ว”

“อะไรนะครับ” คนถามเผลอทำเสียงหลงโดยไม่รู้ตัว หัวใจที่เต้นคง จังหวะมาตลอดบดบัง ดวงตาเบิกขึ้นเล็กน้อยหลังจากได้ยินในสิ่งที่ไม่อยาก

ไต้ยีน

เพียงครูเดียวก็กลับมาเป็นปกติ...เย็นชากับข้อมูลเพิ่มเติมที่ได้รับฟัง
“คุณแม่ของพื้นที่ที่ควรจะได้ใจที่ได้หลานชายคนแรก ไม่สนใจน้อง
เลื้อยเลยคะ ท่านว่าถ้าน้องเลื้อยเรียกพื้นที่ว่าแม่ได้แล้วค่อยว่ากัน”

“เดี๋ยวคุณก็ทำได้ ถึงเขาจะไม่ใช้คนว่านอนสอนง่าย แต่ก็ไม่ได้ยาก
เกิน แค่นี้ก่อนนะครับ ผมกำลังขับรถ”

“อ้าว แล้วลิสต์...”

ชายหนุ่มตัดสายก่อนที่พรณวษาจะพูดจบ จากนั้นก็กดปิดเครื่อง
และทิ้งโทรศัพท์ไว้ข้างตัว ด้วยความเหนื่อยอ่อนจึงเอนหลังพิงพนักโซฟา ใน
วินาทีที่ดวงตาปิดลง...ภาพเด็กชายก็ย้อนกลับเข้ามาในหัว

หมดเวรหมดกรรมต่อกันสักทีเถอะพัยค์ จากนั้นขอให้เราเป็นคน
แปลกหน้าต่อกัน

เดือนธันวาคมสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกที่ตอนฟ้ากำลังมืด ด้วยความสงสัยว่า
ก็โมงจึ่งหยิบโทรศัพท์มาดู ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าปิดเครื่องไว้เพราะหน้าจอมืด
สนิท ทันทีกี่เปิดเครื่องก็เจอแจ้งเตือนสายที่ไม่ได้รับสาย มาจากพรณวษา
สามสาย มาจากณัชชาหนึ่งสาย แล้วก็มีอีกหนึ่งข้อความเข้ามา

ขอโทษที่เหนื่อยได้ไหมคะ จะส่งเมสเซนเจอร์ไปหา

ตอนนี้เป็นเวลาเกือบหกโมงเย็น ข้อความถูกส่งมาเมื่อสองชั่วโมง
ก่อน ไม่รู้ถ้าตอบกลับป่านนี้จะมีเมสเซนเจอร์มาหรือเปล่า

ขอโทษที่ครับ โทรศัพท์แบตหมด

เขาตอบพร้อมส่งโลเกชั่นไปให้ทางข้อความ อีกฝ่ายตอบกลับมาทันที
เตรียมของไว้เลยคะ กำลังไป

ชายหนุ่มตอบรับสั้นๆ ก่อนจะลุกไปล้างหน้าล้างตาแล้วมาจัดของของ
เด็กชายใส่ลังกระดาษ เขารีบใส่ทุกอย่างลงไปให้เร็วที่สุด ไม่เสียเวลาอาลัย
อารมณ์ของชั้นไหนเป็นพิเศษ เนื่องจากเพิ่งพาน้องเลื้อยมาอยู่ที่นี่ไม่นานนัก

จึงมีของไม่มาก เก็บเพียงสิบนาทีกี่เสร็จ

ห้องร้องหาของกินพอดี เขาจึงลงไปใต้คอนโดเพื่อสั่งอาหาร ระหว่างนั้นก็คอยมองโทรศัพท์อยู่ตลอดเวลาเมสเซนเจอร์จะโทร. มาเมื่อไร ทว่าคนที่โทร. มากลับเป็นพรณวษา

“สวัสดีครับ”

“คุณเดือนธันวาคม ตอนนี้พื้นที่มาถึงคอนโดของคุณแล้วนะ”

“หา?” เดือนธันวาคมหลุดอุทาน รีบจ่ายเงินและคว่ำกล่องข้าวไข่เจียวออกมาทันที เป็นจังหวะเดียวกันกับรถของหญิงสาวผ่านบ่อมยามเข้ามา เขาจำรหัสเขี้ยวมินต์ได้จึงหยุดอยู่กับที่ มองเธอลดกระจกรถโผล่หน้ามาทักทาย

“คุณเดือนธันวาคมรออยู่ตรงนั้นก่อนนะคะ เดี่ยวพื้นที่จอดเสร็จแล้วจะอุ้มน้องเลื้อออกไปหา”

ชายหนุ่มไม่ตอบอะไร เพียงแค่แสดงสีหน้าไม่ชอบใจออกมาให้อีกฝ่ายเห็น เธอเสริมไม่รู้ตัว ตั้งหน้าตั้งตาขับรถไปจอดชั้นใต้ดินตามคำบอกของยามเมื่อสักครู่

น้องเลื้อถูกจับรัดเข็มขัดนิรภัยนั่งอยู่ที่เบาะข้างคนขับ ในมือเล็กมีขวดนมของน้องแพทที่พรณวษากำเนียนไม่คืน เมื่อจอดรถเสร็จสรรพเธอก็ปลดเข็มขัดทั้งของตัวเองและน้องเลื้อออก ก่อนจะอุ้มเด็กชายที่ยังคงมีท่าที่ขี้อายให้ลงมาจากรถ

บ่ายวันนี้น้องเลื้อร้องไห้จนหมดแรงและหลับไป เว้นช่วงให้พรณวษาได้พักหุบข้าง แต่พอตื่นขึ้นมามีก็กร้องงอแงต่อจนเธอทำอะไรไม่ถูก ถ้าวันนี้ไม่ได้มาหาเดือนธันวาคมชีวิตของเธอคงไม่สงบแน่

“สวัสดีคะคุณเดือนธันวา” หญิงสาวทักคนที่นั่งรออย่างสงบอยู่บนโซฟารับรองหน้าลิฟต์ ก่อนที่น้องเลื้อจะตื่นแรงขึ้นอีกเพราะอยากไปหาเขา

“ป้อๆๆๆ”

“โอ๊ย ใจเย็นลูก คุณเดือนธันวาคูมลูกหน่อยไหมคะ”

“ไม่ครับ” เดือนธันวาคมตอบทันที หากใครผ่านมาได้ยินทั้งคู่คุยกันคง

ชี้หน้าด่าว่าเขาเป็นพ่อที่เย็นชามาก ซึ่งนั่นก็ไม่ผิดจากความจริงสักเท่าไร

“โห แต่แฟนที่เริ่มไม่ไหวแล้วนะคะ น้องตื่นเอาๆ”

“ไม่ไหวก็ปล่อยลงพื้นเลยครับ”

“หือ? ได้เหรอมะ”

พรรณวษามองพื้นที่ไม่ค่อยจะสะอาดเท่าไร มีรอยเท้าคนเต็มไปด้วยหมด ส่วนอีกคนลอบถอนหายใจก่อนจะถามเสียงเรียบ

“คุณพามาทำไม”

“คืออย่างนี้ค่ะ...”

เพราะเรื่องยาวมากเธอจึงต้องนั่งเล่าตรงข้ามเขา สองแขนรัดตัวน้องเสียให้นั่งอยู่บนตักตัวเองไม่ไปไหน

“พ่อของแฟนที่ท่านยื่นคำขาดว่าอนุญาตให้แฟนขอความช่วยเหลือ เรื่องวิธีเลี้ยงลูกจากคุณได้คนเดียว ส่วนคนอื่นที่อยู่ในบ้านตอนนั้นห้ามช่วย แฟนที่เด็ดขาด ขนาดจะฝากลูกไว้กับใครยังไม่ได้เลยนะคะ แต่เผอิญแฟนเป็นคนฉลาด พอลูกแม่บ้านกลับมาจากโรงเรียนแฟนก็ใช้ให้ออกไปซื้อแพมเพิร์สเลยคะ เพราะว่าลูกแม่บ้านไม่ได้อยู่ในบ้านตอนที่คุณพ่อลืมนางา ถือว่าช่วยแฟนได้”

พรรณวษามายถึงแดนกับอ้อยที่ไม่ได้อยู่ในงานวันเกิดอัมพิกาด้วย พอทั้งคู่กลับมาจากโรงเรียนเธอจึงบอกคุลว่า ถ้าจะใช้เด็กสาวทั้งสองไปซื้อและเปลี่ยนแพมเพิร์สแทนไม่ถือว่าผิดกติกา บิดาขาดอะไรไม่ได้ แต่ไม่ว่าจะว่าแดนอายุแค่สิบเจ็ด ส่วนอ้อยอายุแค่สิบห้า อย่างไรก็ตามก็ไม่มีทางช่วยเหลือได้อย่างเต็มที่ ทำให้เธอหวาดผวาจจำเป็นต้องเป็นคนมาหาเดือนธันวาคมแทน เมสเซนเจอร์

“มีลูกแม่บ้านดูแลแล้วคุณมาหาผมทำไม” เดือนธันวายังคงไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองยังต้องพัวพันกับเด็กคนนี้อีก

“แฟนมาเอาของด้วย แล้วก็อยากให้คุณสอนวิธีเลี้ยงลูกหน่อย บอกมาให้หมดเลยว่าพรุ่งนี้แฟนต้องไปซื้ออะไรบ้าง วันหนึ่งๆ ต้องทำอะไร

พื้นที่คิดว่าโธ. คุณกับคุณคงไม่รู้เรื่อง มาคุยกันแบบเห็นหน้าดีกว่า”

“หาป้อ จาเอาป้อ”

น้องเสือพยายามใช้แขนเล็กๆ เอื้อมหาเดือนธันวาคมสุดแรงเกิด เห็นแล้วชายหนุ่มรู้สึกพลาดอย่างมากที่โอบอุ้มเด็กคนนี้ตั้งแต่เป็นทารก ให้ความใกล้ชิดสนิทสนมเกินไปจนตัดขาดยาก

“นี่คุณ อย่าใจแข็งนักเลยคะ” พระธรรมาเอ๋ยเกลี้ยกล่อมอีกทางเมื่อเห็นว่าเขามองลูกชายของเธอไม่วางตา “อุ้มได้นะคะ พื้นที่ไม่ถึง”

“แต่ผมถือ ผมยกเขาให้คุณไปแล้ว ต่อจากนี้จะไม่แตะเขาอีก แล้วผมก็ไม่อยากเห็นหน้าเขาแล้วด้วย”

ประโยคหลังทำเอาหญิงสาวนิ่งงัน มองเด็กชายบนตักสลับกับพ่อแท้ๆ ไปมา ฝ่ายหนึ่งร้องหา อีกฝ่ายมอบระยะห่างให้ ขนาดเธอไม่ใช่น้องเสียยังเจ็บแปลบแทนจนแอบโกรธเขาขึ้นมา บ้าจริง คนสุขนิยมอย่างเธอไม่ควรรู้สึกแบบนี้!

“ไม่เป็นไรคะ คุณไม่แตะไม่เป็นไร พื้นที่ดูแลเอง แต่ถ้าถึงขั้นไม่อยากเห็นหน้าพื้นที่ว่าเกินไปหน่อยนะคะ ลูกคุณแท้ๆ คุณน่าจะ...”

“เขาไม่ใช่ลูกผม!”

ประโยคนั้นฟังดูจริงจังจนเธอชะงัก ก่อนที่เขาจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนลงกว่าเดิมราวกับเมื่อครู่เป็นเพียงอารมณ์ชั่ววูบ

“เขาเป็นลูกของคุณ”

“คะ อ่า...เอาอย่างนี้ก็ได้นะ เดี่ยวพื้นที่ไปหาความรู้ในอินเทอร์เน็ตเอาเอง วันนี้คุณแค่อาของมาให้ก็พอ ถ้าจะกรุณากว่านี้ก็...ขอลิสต์ด้วยนะคะ”

“ครับ” ร่างสูงลุกขึ้นยืน กำลังจะเดินไปกดลิฟต์ แต่นึกบางอย่างขึ้นได้ก่อนจึงหันกลับมาถาม “คุณพระธรรมา คุณบอกว่าที่บ้านไม่มีอะไรเลย?”

“ทำนองนั้นคะ แต่มีแพมเพิร์สแล้วนะคะ”

“แล้วนมผงล่ะครับ”

หญิงสาวส่ายหน้าไปมา คนถามจึงย่นคิ้วเล็กน้อย

“แล้วคุณเอาอะไรให้เขากิน”

“คือเมื่อกลางวันมีหลานมาที่บ้านค่ะ พันท์เลยขอขวดนมหลานมาให้
น้องเลื้อกิน พอหมดแล้วก็เติมนมกล่องเข้าไป”

“...”

“ไม่ได้หรอกค่ะ” เธอถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ เมื่อคนถามเงยบ รู้สึกถึงความเย็นเยียบที่แผ่จากกายเขา

“นมกล่องไม่เป็นอะไรหรอกครับ แต่ถ้าให้ตีควรเป็นนมผง”

“จะจำไว้ค่ะ”

“แล้วให้กินอะไรอีกครับ”

“น้ำเปล่าค่ะ”

“ครับ แล้ว...”

“แค่นั้นค่ะ”

“แล้ว...ข้าวล่ะครับ” คราวนี้เป็นเดือนธันวาคมที่ถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ
ซึ่งปฏิกิริยาของอีกฝ่ายทำให้เขาซอกคางอยู่กับที่

“หือ? เด็กหนึ่งขวบกินข้าวได้แล้วเหรอค่ะ”

“คุณพรณวษา!”

ข้าวไข่เจียวถูกวางลงบนโต๊ะ กลิ่นหอมกรุ่นของมันชวนให้พรณวษา
ท้องร้องจนอยากตักกินเสียเอง ทว่าหากทำอย่างนั้นอาจจะถูกเจ้าของห้อง
กินหัวเอาได้ เพราะหลังจากรู้ว่าเธอไม่ให้เด็กกินอะไรเลยเขาก็จ้องมองเธอ
เหมือนเป็นคัตูที่ไม่น่าไว้วางใจอีก

“ตักเป็นคำเล็กๆ แล้วป้อนเขาคับ ระวังเขาใช้มือหยิบด้วย”

แต่ก็ยังใจเย็นอธิบายให้เธอฟัง

ขณะนี้เธอนั่งอยู่ในห้องของเขา น้องเลื้อเริ่มสงบลงเมื่อเห็นว่ามีผู้เป็น
พ่ออยู่ใกล้ๆ ดวงตาคู่เล็กจ้องมองอาหารก่อนจะยื่นมือไปหา แต่คุณแม่เร็ว

กว่า คว่ำมือลูกไว้ทันด้วยมือเดียว จากนั้นก็ใช้ช้อนตักข้าวเป็นคำเล็กๆ ใ้

“แม่เพิ่นที่ป้อนนะคำ อ้าम्मม ว้าย ลูกกิน!”

เห็นเจ้าตัวน้อยเคี้ยวหุบหับก็ดีใจ ทราฐไม่ว่าอีกคนถึงกับเครียดที่เด็กถูกปล่อยให้หิวโซขนาดนี้ สรุปว่าเขาเชื่อใจผู้หญิงคนนี้ได้ไหม...เป็นคำถามที่ตอบยาก

นึกว่ามีเงินแล้วจะเสกสิ่งดีๆ ให้ลูกชายได้เสียอีก คิดผิดถนัด!

“เอาอีกคำอะ อ้าम्मม โธ...ว่านอนสอนง่ายแบบนี้ตั้งแต่แรกก็ดีสิ ลูกแม่” หญิงสาวเบนไปป้อนไป หัวเราะไปด้วยเพราะมีความสุข ไม่เห็นว่าเดือนธันวาเดินแยกออกไปปอกกล้วยกินรองท้องเพราะข้าวเย็นที่ซื้อมาได้ยกให้เด็กคนนั้นไปแล้ว

เขาคอยหันมองที่โต๊ะกินข้าวเป็นระยะๆ แต่ไม่เข้าไปรบกวนเวลาแม่ลูก เห็นพรรณนวลาค่อยๆ ป้อนก็เบาใจว่าน้องเสือจะไม่ล้าสักอาหาร

อีกไม่นานคงคุ้นชินกันไปเอง

“น้องเสือ เรียกแม่หน่อยสิคะ แม่...พูดตามอะ แม่...” อีกหนึ่งความพยายามคือสอนลูกให้รีบเรียกแม่เร็วๆ แต่เจ้าเด็กกลับทำตาแป๋วใส่แล้วเบือนหน้าหนี ยื่นมือไปหาอาหารอย่างเดียวจนต้องคอยจับเอาไว้ตลอดเวลา

“ป้อ หม่าๆ” น้องเสือนั่งขึ้นมากอีกตอนที่เดือนธันวาเดินมาหาพร้อมขวดนมใส่น้ำเปล่า เขาวางมันไว้บนโต๊ะให้พรรณนวลเป็นคนหยิบให้เด็กชายเอง

เมื่อสัมผัสขวดอุ่นๆ เธอก็ทัก “คุณตม้น้ำอุ่นหรือคะ”

“ครับ”

“โห เพิ่นที่ไม่รู้เลยว่าต้องตม้นด้วย” หญิงสาวหน้าเสียขณะยื่นขวดน้ำอุ่นให้น้องเสือ เมื่อบายเธอให้แค่น้ำเปล่าจากขวดในอุณหภูมิห้อง ไม่ทันได้คิดถึงสุขอนามัยอะไรเลย

“ผมตม้นเพราะกลัวไม่สะอาด แต่ถ้าคุณมั่นใจว่าน้ำดื่มสะอาดก็ไม่ต้องตม้น”

“ตมดีกว่าค่ะ”

“ปล่อยให้อุ่นด้วยนะครับ” เดือนธันวาคมล้วยเพียงอย่างเดียวว่าเธอจะตมน้ำแล้วให้น้องเสื้อตมเลยโดยไม่รอให้อุ่นก่อน ถ้าเป็นอย่างนั้นสู้ไม่ตมจะดีกว่า

“แหม พื้นที่ไม่ได้โง่ขนาดนั้นนะคะ”

ชายหนุ่มไม่ตอบอะไรกลับ ปล่อยให้เธอนั่งคิดทบทวนอีกทีว่าที่พูดมาเมื่อครู่นี้ใจดีแล้วหรือยัง

หลังจากลูกอึดมหาสำราญดีแล้ว พรรณวษา ก็กินข้าวไข่เจียวที่เหลือจนหมดเพราะหิวจัด จากนั้นจึงอุ้มลูกไปนอนบนโซฟาเพื่อจะเก็บจานบนโต๊ะ

“ขอบคุณมากนะคะคุณเดือนธันวา” เธอว่าหลังจากที่วางจานลงไปให้อ่าง เมื่อเห็นกล่องนมผงก็เกิดอยากทดลองชงขึ้นมา “สอนพื้นที่ชงนมหน่อยสิคะ”

คนที่กำลังรินน้ำใส่แก้วชะงักไปหน่อย ก่อนจะรินน้ำต่อและส่งให้เธอตม “ครับ จะสอนให้ แต่ความจริงของแบบนี้คุณหาความรู้เอาเองก็ได้นะ ผมคงช่วยคุณไม่ได้ทุกเรื่อง”

“ค่ะ” พรรณวษาไม่ค่อยกล้าสบตาเขาเท่าไร เพราะรู้สึกเหมือนกำลังคุยอยู่กับคุณครูห้องปกครองที่พร้อมหักคะแนนความประพฤติทุกเมื่อหากเธอทำผิด หลังจากตมน้ำหมดเธอก็วางแก้วลงในอ่างข้างๆ จานเปล่า

“ผมว่าคุณไปเอาลูกของคุณมาอุ้มด้วยดีกว่า ไปวางเขาไว้บนโซฟาแบบนั้นเดียวก็น่าตก”

“ค่า” ร่างบางรีบไปเอาตัวน้องเสื้อมาอุ้มไว้ ทันเวลาตอนที่เด็กน้อยจะปีนลงมาจากโซฟาพอดี เดือนธันวาคาดไม่ผิดเลยจริงๆ

เมื่อกลับมาที่ครัวเขาก็เริ่มสาธิตวิธีชงนมให้ดูทีละขั้นตอน เริ่มตั้งแต่การทำความสะอาดขวดนม การเช็กอุณหภูมิน้ำที่เหมาะสม ตวงน้ำ ใส่นมผง แม้แต่ตอนผสมให้เข้ากันยังมีรายละเอียดอย่างการแกว่งวนเบาๆ ไม่ให้เกิดฟอง ถ้าเธอทำเองคงเขย่าขวดเป็นชานมไปแล้ว

“ถ้าคุณเขย่าจนเกิดฟองมากๆ อาจจะทำให้เด็กท้องอืดได้ ที่นี่ส่งมือมาหน่อยครับ”

พรรณวษาแบ่มือข้างที่ว่างให้อย่างว่าง่าย ก่อนที่อีกฝ่ายจะเหวี่ยงนมใส่ฝ่ามือของเธอสามหยด

“มือใหม่อย่างคุณ ถ้าไม่มั่นใจ ผมแนะนำว่าก่อนให้นมลูกลองเช็กดูอีกทีว่าร้อนไปหรือเปล่า” ชายหนุ่มละสายตาเพียงครู่เดียวเพื่อจะหาทิชชูมาเช็ดให้ หันกลับมาอีกทีก็กลับพบว่าเธอใช้ลิ้นแตะชิมนมบนฝ่ามือของตัวเองเสียแล้ว

“ไม่ร้อนไปค่ะ อร่อยด้วย”

๓

พ่อคนหน้าเมื่อบ

เมื่อน้องเสื้อดูดขวดนมและหลับไปเองบนโซฟา พรธนวาจึงมานั่งที่พื้นข้างๆ เดือนธนวา ก่อนจะคันดูข้าวของในลังที่เขาแยกไว้ให้ มีทั้งแพมเพิร์ส นมผง เสื้อผ้า และของใช้อื่นๆ ที่จำเป็นสำหรับเด็ก ทว่าไม่มีของเล่นหรือหนังสือนิทานเลย

“ปกติคุณอุ้มน้องเสื้อไปไหนมาไหนอย่างเดียวเลยหรอคะ ไม่มีรถเข็นเด็กเลยหรอ”

“ของพวกนั้นอยู่ที่นี่เลยนะคะครับ ตอนที่ผมรู้จากณัชชาว่าคุณกำลังมองหาเด็กผู้ชายอยู่ เสื้อเขายังอยู่เคียงรายกับแม่ผมอยู่เลย ผมเพิ่งไปพามาตอนที่คุณอยากดูตัว”

พรธนวาพยักหน้าเข้าใจ ช่วงที่เธอแพลนว่าจะรับอุปการะเด็ก เธอคุยแ่กับผู้ช่วยคนสนิทเท่านั้น ไม่คิดว่าณัชชาจะเอาไปพูดต่อกับเดือนธนวา จนได้ตัวเด็กมาอย่างรวดเร็ว

ณัชชาเล่าให้เธอฟังว่าบังเอิญเจอชายหนุ่มที่ร้านกาแฟในห้างแห่งหนึ่ง เลยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบตามประสาเพื่อนเก่า เคยไปถึงเรื่องงานก็เมาท์เรื่อง

ความปรารถนาของเจ้านายสาวให้เขาฟัง และนั่นคือจุดเริ่มต้น เดือนธันวาคม
เสนอลูกชายของตนให้ฉันทาเอาไปเสนอพรณวษาต่อ

สัปดาห์ต่อมา มีการนัดดูตัว ชายหนุ่มไม่เอ็ดออดที่จะบอกว่าเด็กคนนี้มี
มาราคาสามแสนบาท หญิงสาวไม่ติดขัดอะไรเรื่องเงินและพร้อมจ่ายเสมอ
เธอถูกชะตากับเด็กคนนี้และอยากให้อัมพิกาได้พบในวันเกิดของหล่อน จึง
ให้ฉันทาขอข้อมูลกับใบรับรองแพทย์ของเด็กมา ก่อนจะนัดส่งตัวในเช้า
วันสำคัญ

“แล้วแม่คุณเขาวางใจกับเรื่องนี้คะ”

“ไม่สำคัญหรอกครับ เพราะผมมีสิทธิ์ตัดสินใจเต็มที่”

คนตอบไม่สับสนแม้ว่าพรณวษาจะมองหน้าเขาตาไม่กะพริบ ถ้ามี
เวทมนตร์อ่านใจคนได้คงดี เพราะเธออยากรู้เต็มแก่แล้วว่าข้างในใจของเขา
กำลังคิดและรู้สึกอย่างไร

และอยาการู้เหตุผลที่เขาให้เธอเป็นคนดูแลน้องเสื่อแทน

“คุณเดือนธันวา คุณ...อย่าเพิ่งทิ้งพื้นที่ได้ไหม” หญิงสาวเอ่ยขอร้อง
ในสิ่งที่กำลังกังวลที่สุด อยู่กับเขาทุกอย่างดูเป็นเรื่องง่าย แต่พอกลับบ้านไป
เธอจะต้องรูนวายอยู่คนเดียวเป็นแน่

คราวนี้อีกฝ่ายมองตอบอย่างต้องการคำอธิบายเพิ่มเติม

“คุณรู้จักน้องเสื่อดีกว่าใคร อยู่คอยช่วยพื้นที่ คอยให้คำแนะนำพื้นที่
หน้อยนะคะ ไม่อยากแต่ะน้องเสื่อไม่เป็นไร พื้นที่จะทำเองให้ได้ทุกอย่าง”

ความมุ่งมั่นในแวตาปรากฏ ทำให้เดือนธันวาเชื่อว่าเธอมีความตั้งใจ
จริง แต่ถ้ามุ่งมั่นขนาดนี้แล้ว การศึกษาหาความรู้เองคงไม่ยากเกินความ
สามารถ

“ถ้าคุณเป็นคนช่างสังเกต รอบคอบ ใฝ่รู้ ผมเชื่อว่าคุณคนเดียวก็ไหว”

“หมายความว่าไม่ช่วยกันหรือคะ” หญิงสาวถามเสียงแข็งเมื่อเริ่ม
ไม่พอใจ ก่อนจะตัดสินใจใช้เงินแก้ปัญหา เพราะว่าเขาจะเห็นแก่เงินมากกว่า
เธอและลูกชาย “พื้นที่จ้างคุณเป็นเทรนเนอร์สอนเลี้ยงเด็กก็ได้ค่ะ ยาก

ได้เท่าไรมาแล้ว"

นายนตาลี่น้ำตาลเข้มจับจ้องเธอหนึ่ง ในวินาทีนั้นพรณวษารู้สึกไม่ต่างจากถูกสาปให้อยู่กับที่ แค่ว่ากลิ่นน้ำลายยังไม่กล้า ทำได้แค่ใช้สายตาประหม่าจ้องมองตอบ ภายนอกทำที่เป็นไม่กลัว แต่ใจลึกๆ กำลังสั่นไหว

เขาต้องโกรธเธอแน่ที่เอาเงินฟาดหัวเขาแบบนี้

"แทนที่คุณจะจ้างผม ทำไมคุณไม่ไปจ้างพี่เลี้ยงเด็กล่ะ"

"พ่อแม่อัดค่าพันทึลอะ! หว่าพันทึไม่มีควมรับผิดชอบ แค่นี้ก็แทบจะไม่ให้เลี้ยงอยู่แล้วนะ ถ้าพันทึเลี้ยงไม่ได้ น้องเสือถูกส่งคืนคุณแน่"

พรณวษabenไปเรื่อยด้วยความอึดอัดใจ หารู้ไม่ว่าจู่ถูกจุดที่เขากลัวเข้าพอดี

"ก็ได้ครับ" เอ้ยเสียงเรียบสั้นๆ จุดประกายความหวังของเธอขึ้นมา "แต่ผมคิดค่าจ้างแพงขึ้นทุกวันนะ"

"ไม่เกียจค่ะ เรียกได้ตามที่ต้องการเลย พันทึจ่ายได้!"

ที่แรกเดือนธันวาคมคิดว่าการคิดค่าจ้างจะทำให้เธอไม่กล้าเข้ามาอยู่กับเขามากนัก ทว่าตอนนี้ชักไม่แน่ใจ เนื่องจากสังเกตได้ว่าแววตาของเธอเป็นประกายแม้จะรู้ว่าต้องเสียเงิน

ไม่เป็นไร ตอนนี้อย่างไม่เริ่ม เธอคงไม่รู้ว่าเขาสามารถเรียกแพงๆ ได้จนเธอเซ็ดหลาย ไม่กล้าให้เขาเข้าไปยุ่งกับน้องเสืออีก

"คุณจ้างให้ผมทำอะไรบ้าง"

"ดูพันทึอาบน้ำให้น้องเสือหน่อยค่ะ คอยแนะนำด้วย"

"ครั้งละหนึ่งพัน สอนห้าสองพัน ซ้ำอีกจะคิดเพิ่มครั้งละสองเท่า" เขาบอกเงื่อนไขหน้าตาย อีกฝ่ายอึ้งไปหน่อยก่อนจะยิ้มร่าแล้วตืดนิ้วเปาะ

"เยี่ยมเลยละ มีให้ออกสเรียนซ้ำด้วย"

นี่ได้คิดถึงเรื่องเงินบ้างหรือเปล่า...

"คุณบอกเลขบัญชีมาแล้วค่ะ เดียวโอนให้หนึ่งพันก่อนแล้วกัน" เวลาที่ได้เปิดแอปพลิเคชันธนาคาร พรณวษาก็มีความสุขมากเป็นพิเศษ เขา

จึงทำลายความสุขของเธอเสีย

“เงินสตทุกครึ่งครับ ไม่รับเงินโอน”

“อ้าว งั้นเดียวใกล้จะกลับค่อยเอาแล้วกันละ พี่นัทจะลงไปกดตั้งค์ให้ เตือนด้วยนะคะ” เธอเก็บโทรศัพท์อย่างเสียดาย แต่ก็ยังส่งยิ้มบางให้เขาที่ท่าหน้าแปลกใจในความเป็นเธอไม่หาย “ขอบคุณนะคะคุณเดือนธันวา พี่นัทเข้าใจว่าคุณอยากตัดน้องเสือให้ขาด แต่พี่นัทคนเดียวไม่ไหวจริงๆ พี่นัทจะพยายามรบกวนคุณไม่นานนะคะ”

เดือนธันวายกหน้าส่งๆ นึกว่าคำขอของเธอจะมีแค่นั้น ทว่านั่นเป็นเพียงแค่เมนูเรียกน้ำย่อย

“พรุ่งนี้คุณว่างไหมคะ พี่นัทจะชวนไปห้าง อยากให้คุณเลือกของให้พี่นัทหน่อย ของใช้ของน้องเสือนะคะ”

“ชิวโม่งละสองพันครับ”

“อืม...น่าจะต้องจ่ายให้สักแปดพัน” หญิงสาวคำนวณในใจว่าต้องการเขาก็ชิวโม่ง ไม่ทันเห็นว่ามีอีกฝ่ายหน้าเหลืองไปหน่อย ต้องรีบปรับให้เป็นปกติ ก่อนเธอจะมองมาไม่ถึงสี่วินาที “เรตเวลาเดินห้างกับเดินที่อื่นเท่ากันไหมคะ หรือว่าเดินห้างคิดถูกกว่าเพราะเย็นสบาย ถ้าพาไปเดินวัดคุณน่าจะเรียกเพิ่ม”

“คุณจะพาผมไปเดินวัดทำไม”

“เปรียบเทียบเฉยๆ ค่ะ เผื่อมีเหตุต้องไปในสถานที่ที่ไม่สะดวกสบาย”

“ไว้ผมค่อยบอกคุณ ตอนนั้นผมคิดไม่ทันครับ” เดือนธันวายันตัวลุกขึ้นจากพื้น ตั้งใจจะหลบผู้หญิงประหลาดสักพัก แต่เธอกลับคว้าข้อมือเขาเอาไว้ แล้วชี้ไปทางน้องเสือที่กำลังกลิ้งไปมาบนโซฟา

“น้องเสือดื่นแล้วค่ะ พี่นัทจะให้เขาอาบน้ำที่นี้เลย รบกวนด้วยนะคะ”

วิธีการสอนของเดือนธันวาคือพูด...พูดเพียงอย่างเดียวและให้พรณวษาทาตาม กฎเหล็กของเขาคือจะไม่แตะตัวเด็กชายแม้แต่ปลายก้อย

ซึ่งหญิงสาวก็คิดว่าการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำเป็นอะไรที่ดี

เธออาบน้ำขัดถูตัวให้ลูกชายจนสะอาด ระหว่างนั้นก็จำไปด้วยว่า
ของใช้ในห้องน้ำที่ต้องซื้ออะไรบ้าง ส่วนขั้นตอนการใส่แพมเพิร์สไม่ได้มี
อะไรมาก แค่อ้อมเข้าไปเท่านั้น แต่เขาไม่ลืมที่จะบอกวิธีการเลือกซื้อให้
เหมาะสมกับช่วงเวลา และที่สำคัญคือเหมาะกับเพศ

“ก่อนซื้อดูด้วยนะครับว่าสำหรับเด็กผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“อ้าว ใช้ด้วยกันไม่ได้หรอคะ” เธอหันไปถามระหว่างสวมเสื้อให้น้อง
เสือ ความรู้ใหม่วันนี้คือผ้าอ้อมสำเร็จรูปแบ่งแยกเพศด้วย

“ไม่ได้ครับ” เดือนธันวาคมส่ายหน้า ก่อนจะหยิบแพมเพิร์สมาให้เธอดูเป็นตัวอย่าง “ดูรูปเขาก็ได้ครับ แบบนี้ของเด็กผู้ชาย แล้วก็มุมล่าง
จะบอกไซส์กับน้ำหนักเด็ก ถ้าเสื้อเขาโตกว่านี้คุณก็ต้องเปลี่ยนไซส์”

“โอเคค่ะ แต่ตอนนี้ไซส์แอลใช้ไหมคะ”

“ครับ”

“เรียบร้อยแล้วว” เมื่อแต่งตัวให้ลูกเสร็จเธอก็หิ้วมือขึ้นสูง แทบจะ
ล้มลงนอนกับพื้นเพื่อชาร์จพลังงาน

การที่ไม่ได้จับตัวน้องเสือไว้ทำให้เด็กน้อยวิ่งเล่นเตาะเตาะตามใจ
ต้องการ เป้าหมายคือผู้เป็นพ่อที่เดินไปเก็บห่อแพมเพิร์สที่เหลือใส่ถังไว้
เช่นเดิม

“ป้อ อู่มมม”

เสียงเล็กเรียกให้เดือนธันวาคมหันไปมอง ก่อนที่เขาจะเร่งฝีเท้าเดินหนี
เข้าห้องนอนของตัวเองไป

ปัง!

เสียงปิดประตูอย่างแรงทำให้คนที่มองเหตุการณ์อยู่สะดุ้งเฮือก น้อง
เสือชะงักค้างอยู่หน้าประตู ก่อนจะสะอึกสะอื้นและร้องไห้ออกมา

พรพรรณษาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเธอคลานไปหาเด็กชายตอนไหน รู้ตัว
อีกทีก็คิดว่ามากอดไว้กับตัว

“โอ๊ยๆ ไม่ร้องน้ำ แม่แพ้ที่อยู่นี้แล้วละ”

สุดท้ายเดือนธันวาคมก็ลงมาส่งเธอที่รถพร้อมลังบรรจุข้าวของของน้องเสื่อระหว่างที่อยู่ในลิฟต์ทั้งสองคนพูดกันชนิดนับคำได้ บรรยากาศค่อนข้างกระอักกระอ่วนหลังจากที่เขาแสดงท่าที่ไม่ไยดีลูกชายของเธออย่างชัดเจน

หญิงสาวไม่ลืมหัดเงินให้เขาหนึ่งพันบาท ไม่เสียตาค้นคิดเพราะหาสอนดี อธิบายละเอียดและตอบชัดเจนทุกคำถามจนไม่เหลือข้อสงสัย เธอว่าเขาเป็นพ่อที่ดีได้...แต่เขาไม่เป็น

ตอนที่พรธรรมามาถึงบ้าน อัมพิกายังไม่เข้านอนเพราะจะรอชักใช้ว่าเธอไปทำอะไรมาบ้าง ทันทีที่เห็นมารดาเย็นจ้องอยู่หน้าประตู หญิงสาวก็รีบส่งเสียงเรียกให้มาช่วยชนของลงจากรถหน่อยเพราะตนเองต้องอุ้มลูก อัมพิกาสีดอัดเล็กน้อยเนื่องจากไม่มีใครอยู่บริเวณนั้นจึงต้องเป็นคนไปช่วยลูกสาวยกถังออกมาจากท้ายรถ

“แพ้ที่ไปเจอคุณเดือนธันวา อดีตพ่อของน้องเสื่อมาละ ให้เขาสอนนั่นนี่นิดๆ หน่อยๆ แล้วก็เอาของมาจากเขา” แนนอนว่าพรธรรมาเลี้ยงไม่เอื่อยถึงคำจ้างแพงลิบลั้ว เพราะแค่นี้แม่ของเธอก็จ้องตาเขียวบ๊ัดแล้ว

“เขาไม่แสดงอาการอาลัยอาวรณ์ลูกของเขาเลยหรือไง”

“ไม่เลยนะคะ แต่ถ้าเขาทำแบบนั้นพื้นที่คงไม่สบายใจ เขาไม่ทำก็ดีแล้วละคะ... อ๊ะๆ คุณแม่ ช่วยยกขึ้นบันไดเลยไม่ได้หรอคะ” หญิงสาวท้วงเมื่อมารดาวางลังลงที่หน้าประตูบ้าน

อีกฝ่ายกลอกตา ก่อนจะยื่นแขนสองข้างไปหา “ส่งเด็กมาให้แม่ แม่จะอุ้มเอง ส่วนพื้นที่ยกกลับไป”

“คุณแม่รักลูกของแพ้ที่แล้ว” เธอยิ้มจนตาหยีพลางส่งน้องเสื่อให้ ขณะนี้เด็กน้อยไม่ร้องไห้แล้ว เห็นทีว่าจะเริ่มชินกับเธอและทำใจที่พ่อไม่อยู่ด้วยได้

“ย่า~”

“อะไรระ เรียกว่าอะไรระลูก” อัมพิกาทำหน้าฉงนเมื่อได้ยินคำสั้นๆ หลุดออกจากปากเด็กชาย

“ยะ ยะ ย่า”

“เรียกว่าย่าเธอหรือ!” คราวนี้คนอ้วนถึงกับเบิกตากว้างด้วยความตื่นเต้นจนกระทั่งลูกสาวสะกิดไหล่

“เอ่อ คุณแม่คะ คุณแม่ต้องเป็นยายสิคะ”

“จริงด้วย แต่มันเป็นการเริ่มต้นที่ดีนะ”

เห็นมารดายิ้มแล้วพรรณวาก็ยิ้มตาม วินาทีนี้ให้อัมพิกาอารมณ์ดีไปก่อน เรื่องแก้ไขคำผิดค่อยว่ากันทีหลัง

“รื่องหาย่าแบบนี้ แสดงว่านอกจากพ่อแล้วคงได้ย่าดูแล”

“แต่พื้นที่ไม่เจอแม่ของคุณเดือนธันวาเลยนะคะ เขาอยู่คอนโดคนเดียว” หญิงสาวว่าขณะยกกล่องขึ้นแล้วเดินไปทางบันไดพร้อมกับหญิงวัยกลางคนที่กำลังอุ้มเด็ก

“พื้นที่เข้าไปถึงในห้องเขาเลยเธอ วันหลังอย่าทำแบบนี้ล่ะ แม่ไม่ชอบ” อัมพิกายมวดคิ้วจริงจัง หล่อนยังถือคติว่าเป็นสาวเป็นนางไม่ควรเข้า-ออกห้องผู้ชายเป็นว่าเล่น

“พื้นที่ต้องให้เขาสอนทำนั่นทำนี่คะ อ้อ พื้นที่ขงนมเป็นแล้วนะคะ คุณแม่ เลือกแพมเพิร์สก็เบ็น พรุ่งนี้เป็นวันเสาร์ ว่าจะออกไปซื้อของสักหน่อย”

“ให้เตนไปเป็นเพื่อนไหมละ พรุ่งนี้แม่ต้องเข้าไปที่โรงงานกับพ่อ คงไม่ว่าง” เพราะวันเกิดของอัมพิกาตรงกับวันศุกร์ โรงงานเครื่องหนังของครอบครัวกวินทร์เทวาจึงปิดหนึ่งวันและเปิดวันพรุ่งนี้แทน พนักงานไม่จำเป็นต้องมา แต่ถ้ามาจะได้ค่าแรงเป็นโอที

“คุณแม่ทำงานเยอะค่ะ แคววันนี้คุณแม่ใจดีกับน้องเสือกก็พอแล้วเดี๋ยวพื้นที่ชวนเตนไปด้วยก็ได้ เตนจะได้อุ้มลูกให้พื้นที่”

“ไม่ต้องคิดจะเอาเด็กไปเลยนะ ให้อยู่บ้านกับอ้อยไป หรือไม่ก็ให้

แต่นอยู่ แล้วให้อ้อยไปกับเพ้นท์”

“ถ้าอย่างนั้นฝากทั้งอ้อยทั้งแต่นดูแลน้องเสือแล้วกันละ เพ้นท์นัดคุณเดือนธันวาไว้แล้ว เดี๋ยวให้เขาช่วยเลือกของให้”

“นัดแล้วด้วย” อัมพิกาหัวเราะเหอะๆ ไม่ทักท้วงอะไรเพราะสามีลันวาทาไว้แล้วว้ายอมให้พ่อแท้ๆ ของเด็กช่วยให้คำแนะนำ ถึงหล่อนจะไม่ค่อยไว้วางใจให้ลูกสาวไปข้องเกี่ยวกับพ่อที่ขายลูกกินก็ตาม

แล้วสายตาของหล่อนก็สนใจเด็กเล็กหน้าตาจิ้มลิ้มในอ้อมแขนอีกครั้ง

เจอกันที่แรกหล่อนตกใจจึงไม่ได้สนใจโยติเด็ก แต่เมื่อสงบจิตสงบใจได้ก็เริ่มเข้าใจว่าลูกสาวรักหล่อนถึงได้หาหลานชายมาให้ อีกทั้งพรณวษาไม่ได้มองเด็กเป็นสิ่งของที่ซื้อมาทิ้งขว้างให้คนอื่นเลี้ยง แต่ดูจะทุ่มเทแรงกายแรงใจเลี้ยงจริงๆ เพื่อพิสูจน์ให้คนอื่นเห็นว่าเจ้าตัวเป็นแม่ที่ดีได้

“นี่ แม่ถามอะไรหน่อย เพ้นท์ตั้งใจจะดูแลน้องเสือเองตั้งแต่แรกเลยเธอ”

“เพ้นท์ว่าจะดูแลเองแค่หกลีบเปอร์เซ็นต์ก็พอเพราะมีงานต้องทำ ส่วนอีกสี่สิบเปอร์เซ็นต์ให้คนที่บ้านช่วย” หญิงสาวตอบตามตรงขณะวางลังกับพื้นเพื่อจะเปิดประตูเข้าไปในห้องนอน “แต่ตอนนี้น่าจะต้องดูแลเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์เพราะทุกคนหันหลังให้เพ้นท์ เหลือแค่แต่นกับอ้อยที่ประสบการณ์ไม่มาก”

“แล้วเมื่อก่อนบอกแม่เซดิดิว่าชาตินี้จะไม่มีลูกมีผัว”

“ที่เพ้นท์บอกว่าไม่อยากแต่งงานมีครอบครัวเพราะเซิดผู้ชายเจ้าชู้ค่างวงเพ้นท์เจอแต่ผู้ชายที่มองว่าเพ้นท์รวยแต่ใจ ถ้าแต่งงานมีลูกด้วยกันไปแล้วเขาแอบไปมีคนอื่น คนเจ็บไม่ใช่แค่เพ้นท์ แต่เป็นลูกของเพ้นท์ด้วย”

ดวงเธอมันเป็นอย่างนั้นจริงๆ แฟนสี่คนก่อนหน้านี้ที่เลิกรากันไปส่วนใหญ่เพราะปัญหาครอบครัว หรือไม่ก็เป็นผู้ชายที่หวังแต่เรื่องได้สะตือบอกตามตรงว่าเปลี่ย!

“พอลองคิดทบทวนอีกครั้ง เพ้นท์ว่าเพ้นท์น่าจะอยากมีสามี

มากกว่า ส่วนลูกนะมีได้ และแฟนก็อยากมีให้คุณแม่”

“แล้วทำไมไม่ท้องเองล่ะ เดียวนี้การแพทย์ก้าวหน้าไปแล้วนะ พวกเด็กหลอดแก้วอะไรแบบนี้”

“แบบนี้แฟนก็ต้องมีสามีอยู่ดีนะคะถึงจะทำได้” เจ้าของห้องเดินนำเข้าไปก่อน แล้วต้องตกตะลึงเมื่อเห็นเปลเด็กตั้งอยู่ข้างใน “ใครเอามาคะเนี่ย”

“ยายพรวรรจบรดาเอามาให้ตอนที่แฟนท้องไปนะสิ บอกว่าเวทนาเด็กมัน แฟนที่ไม่เตรียมอะไรไว้ให้สักอย่าง”

“หุ่ย พี่พรวนน่ารักที่สุด! จะว่าไปวันนี้แฟนที่ไม่ได้เล่นกับหลานเลยไม่รู้ร้อนแฟนที่กันหรือเปล่า” เมื่อนึกขึ้นได้ว่าไม่ได้ใส่ใจหลานคนไหนเลย เพราะมัวแต่เครียดอยู่กับลูกตัวเองก็รู้สึกผิด ดูลิ พี่สาวยังอุตส่าห์ใส่ใจลูกของเธอ หอบเปลมาให้ถึงบ้าน

“โทร. ไปขอบคุณพี่เขาด้วยล่ะ เขาจะได้เมตตาเอามาให้อีกเยอะๆ”

“ค่า”

“คินนี่แม่อยู่เป็นเพื่อนแล้วกัน”

“คะ?” ม่านตาของพรธนวาชาขยายด้วยความตื่นเต้นจนอีกคนไม่อยากจะปรายตามอง

“ไม่ได้จะช่วยเลี้ยง แต่กลัวน้องเสียเป็นอะไรไปถ้าปล่อยให้อยู่กับแฟนทั้งสองคน ไปๆ ไปอาบน้ำลึกที ลูกหาแล้วเนี่ย!”

พรธนวาชาไม่อยากจะเชื่อว่าผ่านพ้นคืนแรกมาได้อย่างราบรื่นปลอดภัย สุดท้ายน้ำใจของผู้เป็นแม่ก็ช่วยเหลือเธอไว้ พิสูจน์ให้เห็นว่าแม่ยอมไม่ทิ้งลูก น้องเสียร้องอแงบ้างตอนกลางคืน แต่ก็แค่รอบเดียว นับเป็นโชคดียิ่งใหญ่หลวง เพราะเธอเคยได้ยินพรธมนเล่าให้ฟังว่าสมัยเลี้ยงน้องแพทตอนเป็นทารก ต้องตื่นทั้งคืนเนื่องจากหนูน้อยยังนอนไม่เป็นเวลา นี่คือเหตุผลที่หญิงสาวพอใจจะเลี้ยงเด็กหนึ่งขวบมากกว่าเลี้ยงเด็กทารกแรกเกิด

เข้านั่งแท่นและอ้อยต้องเข้ามาเล่นกับน้องเสือเพื่อสร้างความคุ้นเคย พรณวสาสอนวิธีขนมนที่เรียนมาเมื่อคืนให้ทั้งสองรับรู้ เวลาเธอไม่ว่างทำ จะได้ทำแทนได้ ทว่าน้องเสือในวันนี้ดูเศร้าซึม ไม่อยากอาหาร เอาแต่ กวาดตามองไปรอบห้องอย่างหวาดหวั่น ไม่สนใจอ้อยที่เล่นจะเอ่จนเมื่อย หน้า

“ไว้ฉันจะหาของเล่นมาให้ละ วันนี้จ่ายไม่อันแน่นนอน” หญิงสาวบอก สองสาวลูกแม่บ้าน ก่อนจะตักข้าวไข่ตุ๋นที่เตนทำไว้ให้ไปจ่อที่ปากน้องเสือ “อีกคำนะครับ อ้าम्म”

เด็กชายเบือนหน้าหนีแล้วเริ่มลุกเดินเตาะเตาะไปเกาะเตียงนอน คน ป้อนเพียงแค่มอง ไม่ได้จับตัวเอาไว้เพราะอยากให้อิสระบ้าง

“เหมือนน้องเขาจะยังตัดพ่อไม่ขาดนะคะ” อ้อยว่าด้วยสีหน้าหนักใจ พอเข้าใจได้ว่าเด็กน้อยรู้สึกเช่นไร

“แต่นว่าช่วงนี้คุณพ่อก็ให้พ่อเขามาอยู่ใกล้ๆ น้องก่อนดีกว่าคะ แล้ว ค่อยให้ห่างไปเรื่อยๆ วันละนิดๆ จนกลายเป็นคนไม่สำคัญอีกต่อไป”

“ฉันก็อยากทำแบบนั้นนะ แต่พ่อเด็กเขาอยากตัดแบบหักดิบไปเลย”

“เขาน่าจะมาเห็นนะคะว่าลูกเขาเป็นแบบนี้ ยิ่งกว่าคุณพ่อก็โดนโดน แพนนอกใจอีก”

“อย่าวกเข้าเรื่องฉันนะ” หญิงสาวหันไปค้อนใส่เตนที่หัวเราะคิกคัก ก่อนจะประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน “ต่อไปนี้จะไม่มีผู้ชายคนไหนทำให้ฉัน เศร้าซึมไม่กินข้าวกินน้ำได้อีก”

“แต่คนเป็นแม่เวลาเห็นลูกเศร้าก็ควรจะเศร้าตามนะคะ” อ้อยขึ้นน้อง เสือที่กำลังจะป็นขึ้นเตียง

“อะๆ เว้นลูกฉันไว้หนึ่งคน เดี่ยวเตนกับอ้อยช่วยดูหน่อยนะ ฉันนัด พ่อเด็กไว้ตอนสิบเอ็ดโมงครั้งที่ห่าง แต่ว่าจะไปเดินๆ ดูก่อน มีอะไรไลน์มา ได้เลย ถ้าด่วนให้โทร. มา เดี่ยวขากลับซื้อไก่ทอดมาฝาก”

“รับทราบค่า”

หลังจากที่สองสาวประสานเสียง พรณวษาก็ลุกไปอุ้มน้องเสือไว้บนเตียงตัวเองและเอ๋ยลาเสียงหวาน

“แม่พื้นที่ไปทำธุระก่อนนะ แล้วจะรีบกลับมา น้องเสืออยู่กับพี่อ้อยพี่แทนไปก่อน ไม่ได้ไม่ชนะคะ เดี่ยวขากลับแม่พื้นที่จะซื้อของเล่นมาฝากเยอะๆ เลย”

“หาย่า” น้องเสือทำแก้มปอง ส่งสายตาวีงวอนจนคนมองใจอ่อนยวบ

“แม่พื้นที่ก็ไม่ว่าจะไปหาที่ไหนคะ เดี่ยวเย็นๆ คุณยายกลับมา เล่นกับคุณยายไปก่อนนะ”

“หาอุ้มผ้า”

“ผ้า? น้องเสือมีป่าด้วยเหรอะ” พรณวษาย่นคิ้ว ตอนเจอหน้าเดือนธันวาคมต้องถามสักหน่อยว่าครอบครัวเขามีใครบ้าง

“อุ้มผ้า! อือออ แงง”

“อุ้มผ้าคืออะไรอะ คุณป่าเหรอะ” ขณะที่เด็กน้อยร้องโวยวาย คนเป็นแม่ใหม่ก็เกาหัวแกรกๆ ด้วยความสงสัย

อ้อยถึงกับงวว่าทำไมเธอไม่ปลอบเด็กให้หยุดร้องก่อน สุดท้ายก็ต้องเป็นคนเข้าไปโอบแทน ส่วนแทนได้แต่กุมขมับ

“แทนว่าคุณพื้นที่รีบไปทำธุระเถอะคะ เดี่ยวพวกเราดูให้เอง”

พ่อคนเย็นชา

พรธนวชามาถึงห้างสรรพสินค้าหลังเปิดทำการเพียงแค่วันที่มาถึงก็ซื้อขนมไข่มุกแล้วไปเดินเล่นแผนกเด็กเพื่อดูว่ามีอะไรบ้าง เธอส่งข้อความไปบอกเดือนฉานว่ามาถึงแล้วตั้งแต่จอตลอดเสร็จ และให้เขาไปเจอที่แผนกขายของเด็กได้เลย

เวลาสิบเอ็ดโมงครึ่งไม่มีขาดไม่มีเกิน ชายหนุ่มปรากฏตัวในชุดเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงขายาวสีเทา ดูสบายๆ พอกันกับเธอที่ครึ่งบนสวมเสื้อแขนกุดสีเหลืองสว่าง ครึ่งล่างเป็นกางเกงยีนและส้นสูง

“สวัสดีค่ะคุณเดือนฉานว กินอะไรมาหรือยังคะ” เจอหน้ากันก็ทักทายพอเป็นพิธี พร้อมทั้งส่งยิ้มแห่งความอภัยด้วยดีให้ แต่อีกฝ่ายจะรับไหมนั้นก็อีกเรื่อง

“เรียบร้อยแล้วครับ คุณล่ะ”

“จัดการขนมไปแล้วหนึ่งแก้วค่ะ แต่วันนี้พันท์ว่าจะเลี้ยงข้าวคุณเป็นการตอบแทนด้วย อ้อ ค่าเสียเวลายังจ่ายอยู่เหมือนเดิมนะคะ ไม่ต้องห่วง”

“ไม่ต้องเลี้ยงข้าวหрокครับ รับผิดชอบ จะได้รับเสร็จ คุณจะได้กลับไปดูแลลูกของคุณ ไม่เสียเวลาแล้วก็เสียเงินกับผมมาก”

พูดจบเขาก็เดินไปยังโซนที่นอนเด็กโดยไม่รอการตอบกลับจากเธอ หญิงสาวแอบเบ้าปากเล็กน้อย สงสัยเสียจริงว่าทำไมเขาถึงไม่อ้อธยาศัยดีกับเธอบ้างเลย

“พื้นที่ได้เปลมาจากพี่สาวแล้วละ น้องเลื่อนนอนแล้วกำลังดีเลย”

เธอเดินไปบอก คนที่กำลังเลือกเปลชะงัก รู้ว่ามีแล้วจึงเดินไปดูรถเข็นแทน

“เมื่อคืนนอนหลับสบายไหมครับ” ขณะถามไม่มองหน้า เพราะสายตาสนใจอยู่กับรถเข็นเด็กสีดำดูแข็งแรงคันหนึ่ง

“ได้อยู่ค่ะ มีตื่นมาเปลี่ยนผ้าอ้อมตอนกลางคืนหนึ่งรอบ ตอนน้องเสียดีกกว่านี้เขาร้องตอนกลางคืนบ่อยไหมคะ”

“บ่อยครับ”

“โห อย่างนี้คุณต้องลำบากมากแน่ๆ เลย เมื่อคืนพื้นที่ดูคลิบวีดีโอวิธีเปลี่ยนแพมเพิร์สเด็กเล็กมา ยากมากเลยคะคุณเดือนธันวา” นึกถึงวีดีโอที่ดูเมื่อคืนแล้วเธอก็ทำหน้าเหยเก แพมเพิร์สเด็กเล็กไม่ใช่แบบสวม แต่เป็นแถบกาบ ไหนจะต้องระวังไม่ให้ขาของทารกเสียดสีกับขอบ ยิ่งเด็กตัวเล็กก็ยิ่งเสี่ยงจะบอบช้ำ ต้องกราบขอบคุณโชคชะตาที่ลิขิตให้เธอมาพบน้องเลื่อนในตอนอายุหนึ่งขวบ การดูแลแม่ไม่ง่าย แต่ก็ไม่ว่าจนเกินไป

พนักงานหญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาให้คำแนะนำพอดี พูดถึงฟังก์ชันของรถเข็นเด็กยี่ห้อต่างๆ จนพรรณวษาเห็นภาพ เดือนธันวาตั้งใจฟังและเปรียบเทียบอยู่ในหัว แต่ไม่ได้แนะนำอะไรออกไป ปล่อยให้เป็นการตัดสินใจของหญิงสาวแต่เพียงผู้เดียว

“ความจริงคุณพ่อคุณแม่พาคุณลูกมาลองนั่งได้นะคะ” พนักงานสาวบอกอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส วินาทีนั้นลูกค้าทั้งสองเผลอสบตากัน ก่อนจะเบือนหน้าหนีไปคนละทางโดยพร้อมเพรียง

“ให้ลูกอยู่บ้านดีกว่าค่ะ วันนี้มาซื้อหลายอย่าง” พรรณวยิ้มแฉ่ง แล้วชี้รถเข็นสินค้าคันแรกที่เห็นว่าเดือนธันวาคมใจ เนื่องจากไม่รู้จะเลือกคันไหนดี “คันนี้เลยค่ะ ฝากไว้ก่อนนะคะ เลือกครบทุกอย่างจะจ่ายทีเดียว”

“ได้ค่ะ”

ได้ของที่ต้องเสียเงินซื้อให้ลูกแล้ว หญิงสาวก็มีความสุขและมีแรงใจในการเดินเลือกซื้อเพิ่ม มาถึงโซนเสื้อผ้าเด็กพนักงานคนหนึ่งเข็นรถเข็นมาให้ เป็นการส่งเสริมให้ลูกค้าช้อปปิ้งมากขึ้น ที่แรกพรรณวาชะเข็นเอง แต่อีกคนจึงจับรถเข็นเอาไว้ก่อน

“คุณเลือกเลยครับ เขาสูงแปดสิบสามเซนต์ หนักประมาณเก้าโลครึ่ง ไช้สามก่าลังดี”

พรรณวาชพยักหน้า หันเล็กน้อยที่เขาจำขนาดตัวเด็กได้ ขณะที่เธอไม่รู้อะไรเลย...ก็นะ เขาเป็นพ่อแท้ๆ นี่

เธอเข้าไปคุยกับพนักงานและเลือกเสื้อผ้าเด็กอย่างพลิดพลิน รู้ตัวอีกทีก็กวาดมาเป็นสิบชุด ครั้นจะหยิบชุดที่สิบเอ็ดคนที่ยืนอยู่กับรถเข็นก็เอ่ยห้าม

“คุณพรรณวาชครับ ไว้ซื้อวันหลังบ้างก็ได้ ไปดูอย่างอื่นบ้างเถอะ”

“ก็ได้ค่ะ” เธอยอมวางชุดที่สิบเอ็ดลงกับที่ ก่อนจะจ้องเขาเป็นเชิงตำหนิแบบไม่จริงจังมากนัก เอาจริงๆ เธอก็ไม่กล้าไปว่าอะไรเขาหรอก “เคยบอกให้เรียกแค่แฟนท์ ทำไมยังเรียกชื่อจริงอยู่ล่ะคะ มันฟังดูห่างเหินมากเลยนะ”

“เราต้องสนิทกันด้วยเหอครับ”

อืม เป็นคำถามที่น่าคิด...

“ก็ต้องสิคะ!”

เขาเข้าใจใช่ไหมว่าตัวเองเป็นพ่อเก่า ส่วนเธอคือแม่ใหม่ มีความเกี่ยวข้องกับเด็กคนเดียวกัน ต้องสนิทกันไว้สิถึงจะถูก!

“เรารู้จักกันไม่นานหรอก เดียวก็กลายเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน”

แต่เหมือนเขาจะไม่เข้าใจอย่างเธอ

ร่างสูงเข็นรถเข็นที่เต็มไปด้วยเสื้อผ้าเด็กไปโซนอื่นบ้าง เธอจึงต้องเดินตามไปพร้อมความรู้สึกขัดอกขัดใจ แต่พูดออกมาไม่ได้ ทว่าเดินตามไม่กี่ก้าวก็สะดุดตา กับของเล่นเด็กเสียก่อนจึงเลี้ยวไปดู จากนั้นก็เลือกใส่ อ้อมแขนไม่ยิ่งอย่างกับเป็นเด็กเสียเอง

เดือนธันวาคมหลังไปมองพลางถอนหายใจยาว แล้วเดินต่อไปเลือกอุปกรณ์อาบน้ำ ขวดนม ผ้าขนหนู และของใช้จำเป็นอื่นๆ แทน ขีนรอนหญิงสาวเลือกเองทุกอย่างวันนี้ไม่น่าจะเสร็จ

เขาหยุดยืนมองของในรถเข็นที่เริ่มจะเป็นกองพะเนิน เริ่มรู้สึกรำคาญใจอย่าง เพื่อความมั่นใจจึงหยิบโทรศัพท์ออกมาเปิดดูรายการที่เคยจดไว้

“กลับมาแล้วค่า” เสียงเจ็ยแจ้วทำให้สะดุ้งเล็กน้อย หันไปตามเสียงพบว่าพรณวษาเดินมาหาพร้อมของเล่นเต็มอ้อมแขน มาถึงรถเข็นก็ปล่อยทุกอย่างใส่ในนั้น เพราะมัวแต่ดีใจจึงไม่ทันสังเกตว่าอีกคนยืนตัวแข็งอยู่กับที่

เดือนธันวาคมเลือกที่จะเจียบ และจดจำไว้ว่าไม่ควรปล่อยให้หญิงสาวไปเดินช้อปปิ้งคนเดียว...

“อ๊ย ขอบคุณนะคะที่เลือกของใช้ให้” เธอทำหน้าที่ปลื้มใจเมื่อพบว่าในรถเข็นมีของที่เขายืมมาใส่ ทุกอย่างล้วนเป็นของจำเป็นต่อเด็กทั้งนั้น “ขาดอะไรอีกไหมคะ”

“คุณน่าจะซื้อช้อนช้อนแท่ง ทิชชูเปียก แพมเพิร์ส ลำลี คอตตันบัด ของพวกนี้ซื้อที่ซูเปอร์มาร์เก็ตได้ครับ ตอนนั้นผมอยากได้ปรอทวัดไข้กับกรรไกรตัดเล็บ ไม่รู้แถวนี้มีหรือเปล่า”

“หุวว ปรอทวัดไข้กับกรรไกรตัดเล็บ พันท์คิดไม่ถึงเลยล่ะ” คนฟังเบิกตากว้างพลางกวาดตามองหาของที่เขาพูด จากนั้นก็ชี้ไปทางโซนของใช้จิปาละ “เดี๋ยวพันท์ไปดูตรงนั้นให้ละคะ”

จบประโยคเธอก็เดินแยกมาด้วยความกระตือรือร้น ตอนนั้นเองที่

โทรศัพท์ส่งเสียงร้อง หยิบออกมาดูพบว่าเป็นบิดาจึงกดรับสาย

“คะคุณพ่อ”

“เพ้นท์ แม่บอกว่าเพ้นท์ไปซื้อของกับพ่อเด็กเธอ”

“ใช่แล้วคะ กำลังจะเสร็จแล้ว คุณพ่อมีอะไรหรือเปล่าคะ” เธอถามระหว่างไล่สายตาหารรถไถตัดเถลิง แต่เผอิญกลองดนตรีดังดูตลึงตาทาก่อนจึงหยิบมาพลิกดู

“ไม่มีอะไร พ่อแค่อยากเจอเขาบ้าง ไหนๆ เราก็กินข้าวเย็นมาแล้ว”

“ตอนนี้อยู่ห่างนะสิคะ คุณพ่อสะดวกมาไหม”

“ไม่สะดวก เพ้นท์ถามเขาดีกว่าว่าสะดวกมากินข้าวเย็นที่บ้านเราไหม บอกเขาว่าพ่อกับแม่อยากเจอ”

พรรณวษาชะงักหน้าจกชั้นวางของไปมองคนที่กำลังคุยกับพนักงานเตาไม่ออกเลยว่าเขาจะตัดสินใจอย่างไร แต่เธอก็อยากเชิญเขาไปที่บ้านเพื่อตรวจเช็คความเป็นอยู่ของน้องเสือเหมือนกัน

“จะลองชวนให้หะคะคุณพ่อ ได้ไม่ได้ยังไงจะบอกอีกทีคะ”

“อืม ถ้าเลือกของเสร็จแล้วไม่มีธุระอะไรอีกก็กลับบ้านเลยนะ อย่างที่ลูกไว้กับคนอื่นนาน พ่ออนุญาตให้แทนกับอ้อยช่วย ไม่ได้ให้เลี้ยงแทน”

“รับทราบค่ะ”

เมื่อวางสายจากศุกลแล้วเธอก็ถือกลองดนตรีกลับไปหาเดือนธันวาที่เพิ่งได้โปรดไว้มาใช้มา เขามองของในมือเธอด้วยความไม่เข้าใจ เพราะมันห่างไกลจากกรรไกรตัดเถลิงมาก เรียกได้ว่าคนละประเภท

“กรรไกรตัดเถลิงละครับ”

“เออใช่!” พรรณวษาเบิกตาโตเพราะเพิ่งนึกออก “ขอโทษทีคะ เพ้นท์มัวแต่คุยโทรศัพท์เลยลืม เมื่อกี้คุณพ่อโทร. มาชวนคุณไปกินข้าวเย็นที่บ้านไปด้วยกันนะคะ”

เดือนธันวาสายหน้าทันที

“โอ้ ลองไปดูความเป็นอยู่ของน้องเสือสักหน่อยสิคะ คุณจะได้เข้าใจว่าเขาอยู่ดีมีสุข ครั้งเดียวเอง” เธอจะยื่นจะยอด้วยความพยายาม ในหัวเตรียมแผนสำรองไว้แล้ว

“ถ้าคุณมั่นใจขนาดนั้นผมก็มั่นใจว่าทุกอย่างเรียบร้อยครับ ไม่ต้องไปหรอก”

“เรียกค่าเสียเวลาได้เลยค่ะ หรือจะรีเคสต์อาหารอะไรก็ได้ เพนท์หามาให้ได้หมด ขอแค่คุณไปรวมมือเย็นวันนี้ก็พอ คุณพ่อคุณแม่ของเพนท์อยากเจอคุณ เพราะว่าพวกเราต้องเลี้ยงลูก...เอ่อ น้องเสือ” หญิงสาวยังคำว่า ‘ลูกของคุณ’ ท้น เพราะนั่นมันเป็นอดีตไปแล้ว

ชายหนุ่มไม่อยากไป แต่ถูกเธอหวานล้อมทุกทางเช่นนั้นก็ยากจะปฏิเสธ ใจหนึ่งก็อยากรู้ว่าบ้านใหม่ของน้องเสือเป็นเช่นไร ใหญ่โตอย่างที่ณัชชาเคยไม่ให้ฟังจริงหรือเปล่า แล้วคนที่บ้านของเธอจะต้อนรับเด็กชายที่ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขไหม...

เขาก็มองนาฬิกาข้อมือ ก่อนจะเงยหน้าสบตาหญิงสาวที่จ้องรอคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

“ชั่วโมงละสองพันเหมือนเดิมค่ะครับ เราเจอกันสิบเอ็ดโมงครึ่ง กินข้าวเสร็จคงประมาณหกโมงครึ่ง เจ็ดชั่วโมงหมื่นสี่”

“ได้เลยค่ะ ไม่มีปัญหา ถ้าเกินกว่านี้บวกเพิ่มได้ตามสบายเลย เพนท์เข้าใจ”

สิ่งที่เธอเข้าใจคือเขาอดัดใจทุกครั้งเมื่อต้องกลับไปอยู่ใกล้น้องเสือ พ่อที่พยายามลืบลูกต้องใช้ความพยายามมาก แต่สิ่งที่เธอกำลังทำคือชักนำทั้งสองมาอยู่ใกล้กัน สร้างความผูกพันที่ทำให้การตัดขาดยากขึ้น เพราะฉะนั้นต้องจ่ายเท่าไรเธอก็ไม่เกี่ยง ขอให้ความอดัดใจในใจเขาได้ลดลงบ้างก็พอ

แต่ความคิดในหัวของเดือนธันวามีแค่ว่า พรณวษาเคยคิดเสียขายเงินบ้างไหม...

กว่าจะซื้อของครบทุกอย่างก็ปาไปป้ายสองโมง หลังจากไปเก็บของที่รถหญิงสาวก็ชวนให้เขาหาอะไรกินก่อนกลับเพราะเธอหิว ตั้งใจว่าจะเลือกร้านอาหารสักร้าน แต่เขาปฏิเสธ

“ผมไม่หิวเท่าไร คุณซื้ออะไรที่กินง่ายๆ ใส่กล่องกลับดีไหมครับ”

“อยากไปบ้านแฟนแล้วเหรอกะ” เธอถามเป็นเชิงแซวเล่น แต่คู่สนทนาเล่นทำเป็นอยู่หน้าเดียวคือหน้านิ่ง

“ถ้าผมนับไม่ผิด คุณน่าจะทิ้งลูกมามากกว่าสี่ชั่วโมงแล้วนะ ไม่หิวเขาเหรอกครับ”

คนถูกตำหนิผ่านสายตากลื่นน้ำลายอีกใหญ่ก่อนจะยิ้มแห้ง “ก็ได้ค่ะ เดี๋ยวซื้อไปกินบ้านก็ได้”

“ถ้าคุณไม่ถือเรื่องกินบนรถ คุณซื้อไปก็ได้ เดี๋ยวผมขับรถให้”

“ขับรถให้แฟน?” เธอทวนคำ เขาพยักหน้า “โอเคค่ะ ขอคุณนะค่ะ!”

ถือว่าเป็นเรื่องเหนือความคาดหมายมากที่เขาอาสาขับรถให้ และพรณวษาไม่เสียเวลาเกรงใจเพราะไม่อยากทนหิว ทั้งคู่ลงลิฟต์ไปชั้นล่างสุดของห้างซึ่งมีอาหารหลากหลายอย่างให้เลือกซื้อ นิสัยคนหิวอย่างเธอคือซื้อทุกอย่างที่น่ากิน กินไม่หมดก็อุทิศให้ແຕนกับอ้อยไป ที่สำคัญคือต้องซื้อไก่ทอดไปฝากสองสาวด้วย

ขณะที่เธอถืออาหารเต็มมือ เดือนฉันทาซื้อແຄ่หมูหยองหนึ่งถุง โรตีสายไหม ขนมจีบกุ้ง และน้ำเปล่าหนึ่งขวดเท่านั้น

บางทีเธอก็สงสัยว่าอดีตคุณพ่ออาจจะขูดสนเรื่องเงินอยู่ถึงได้กินน้อยขนาดนี้ เมื่อวานเย็นก็เห็นกินกล้วยอยู่แแค่สองลูก

กลับไปที่รถเธอก็เปิดพิกัดไปบ้านให้ จากนั้นก็ปล่อยให้เขาขับ ส่วนตัวเองนั่งกินของที่ซื้อมาอย่างเอร็ดอร่อย ก่อนหน้านั้นเธอถามว่าเขามาอย่างไร อีกฝ่ายตอบว่าเมื่ออยู่กรุงเทพฯ จะเดินทางไปไหนมาไหนด้วยແຕ่กั้เพียงอย่างเดียว

ประตูรั้วถูกเปิดด้วยรีโมตจากมือเธอ เมื่อรถเคลื่อนมาจอดหน้าบ้าน แตนกับอ้อยก็พากันออกมาจับ ก่อนจะต้องแปลกใจเมื่อเจ้านายลงมาจากฝั่งข้างคนขับ

“น้องเสื่อละ”

“นอนหลับอยู่ในห้องนั่งเล่นละ แตนเอาผ้ามาปูให้นอน พอตีห้าตีหก จะเข้าไปทำความสะอาดห้องคุณพ่้นะคะ เลยต้องพาน้องออกมาก่อน”

“อืม ช่วยยกของหน่อย ฉันซื้อมาเยอะเลย ของกินก็มีนะ”

แดนกับอ้อยไม่สนใจพรรณวษาอีกเมื่อเห็นร่างสูงที่เพิ่งเปิดประตูลงมาจากตำแหน่งคนขับ สองพี่น้องอ้าปากค้าง ตกตะลึงกับใบหน้าที่ดูดีไร้ที่ติ ขวบใจสั้น สีหน้าและแววตาเรียบนิ่งราวกับทะเลยามคลื่นสงบดูน่าค้นหา อย่างแปลกประหลาด หากเป็นดาราดังถูกขนานนามว่าสามีแห่งชาติ

เจ้านายของพวกเธอไปตกมาจากไหน!

“อ้อ ลืมแนะนำ นี่คือคุณเดือนธันวา เป็นคุณพ่อของน้องเสื่อ”

“พ่อน้องเสื่อ!” สองพี่น้องสามัคคีกันเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ก่อนที่คนพี่จะได้สติก่อนและแนะนำตัวไว้เพื่อเขาจะพิจารณา

“หนูชื่อแดนนะคะ เป็นคนดูแลน้องเสื่อ”

“หนูชื่ออ้อยค่ะ น้องสาวพี่แดน ดูแลน้องเสื่อเหมือนกัน น้องเลี้ยงง่าย น่ารัก โตมาน่าจะหล่อเหมือนคุณพ่อ” อ้อยบิ๊ดม้วนเขินอายประกอบจนพี่สาวทนหม่นใส่ไม่ไหว กระแทกศอกใส่หนึ่งที

“นี่ ไปนอนของจากรถได้แล้ว ของใช้ขึ้นห้องฉันไปเลย ส่วนของกินไว้ในครัว” พรรณวษาสายหน้าอ่อนเพลียกับความบ้าผู้ชายของทั้งคู่ ก่อนจะผายมือเชิญแขกเข้าบ้าน “เชิญได้เลยค่ะคุณเดือนธันวา ไปที่ห้องนั่งเล่นกัน”

เขาพยักหน้าและเดินไปพร้อมกับเธอ ลับหลังชายหนุ่ม สองสาวใช้แอบกรีดกรีดกันต่อ การได้มองหนุ่มหล่อในระยะประชิดให้ความรู้สึกกระปรี้กระเปร่าจนต้องเร่งมือขนของกันอย่างขยั่นขันแข็ง หากเสร็จงานเร็วจะได้เข้าไปทำเป็นเนียนคุยด้วย

เดือนธันวาคมเห็นน้องเลื้อยหลับใหลอยู่บนผ้านวมกลางห้องนั่งเล่นคนเดียวก็บอกไม่ถูกว่าตนเองรู้สึกเช่นไร เขายืนค้ำอยู่ที่ประตูนานมาก มองทั้งเด็กและแม่เด็กที่เข้าไปนั่งดูลูกใกล้ๆ ก่อนที่พรณวษาจะหันมาส่งยิ้มบางๆ ให้เขา

“อยู่ดูเขาไปก่อนนะคะ แฟนที่จะไปช่วยแทนกับอ้อยจัตของ ลักประมาณสิบนาทีกะกลับมา”

“ครับ”

ความจริงอยากจะทำว่าเธอไม่ควรปล่อยเขาเอาไว้กับเด็กเพราะว่าตอนนี้เขาคือคนแปลกหน้า แต่เธอมีงานต้องไปทำ จะรังไว้ก็ใช่เหตุ

อีกเหตุผลที่ไม่อยากอยู่ด้วยตามลำพังเพราะเกรงว่าจะห้ามใจตัวเองไม่ได้...

เมื่อหญิงสาวออกไปจากห้องนั่งเล่นชายหนุ่มก็เข้าไปนั่งแทนที่ หม่อมองเด็กชายอยู่เนิ่นนานจนเริ่มพลิกตัว วินาทีที่ตากลมเปิดรับแสงและพบว่าเขานั่งอยู่ข้างๆ ร่างเล็กก็หะลึ่งตัวลุกขึ้น ทันใดนั้นร่างสูงก็ลุกพรวดขึ้นเพื่อถอยห่าง

“ป้อออ!”

“เป็นอะไรคะน้องเลื้อ อ้าว...”

เดือนธันวาคมหันไปทางประตูและพบว่าแม่บ้านวัยกลางคนคนหนึ่งเดินเข้ามา ทั้งสองสบตากันชั่วครู่ ก่อนที่หญิงผู้นั้นจะเข้าไปรวบตัวน้องเลื้อขึ้นมาอุ้ม เพียงเสี้ยววินาทีก่อนที่เด็กน้อยจะได้เอื้อมแตะขาของเขา

“สวัสดิ์ค่ะคุณ เอ่อ...คุณเป็นใครหรอคะ”

“ชื่อเดือนธันวาคมครับ เป็นเพื่อนของคุณพรณ...แฟนครับ” ชายหนุ่มระลึกขึ้นได้ว่าหากเอ่ยชื่อจริงจะดูไม่สนิทสนมถึงขั้นพาเข้ามาบ้าน และเขาไม่อยากเป็นคนพูดเองว่าเกี่ยวข้องกับเด็กเช่นไร

“อ้อ ป้าชื่อต๋ม นะคะ เป็นแม่บ้านที่นี่”

พรณวษาเคยเล่าให้ฟังว่าคนในบ้านที่ดูเล่นน้องเลื้อได้มีแค่ตัวเธอเอง

เตน และอ้อยเท่านั้น จึงค่อนข้างแปลกใจที่เห็นแม่บ้านผู้เฒ่าเด็กชาย

“ป้อ หาป้อ”

ตี๋มทำหน้าที่แปลกใจ มองน้องเสื้อที่เอื้อมแขนสองข้างจะให้เดือนธันวา
อุ้ม ความสังหรณ์ทำให้เอ๋ยตามตรง

“คุณใช้พ่อของน้องเสื้อหรือเปล่าคะ”

“เคยเป็นนะครับ”

แม่บ้านวัยกลางคนอึ้งเสียบ มองหน้าคนตอบก็เห็นแต่เพียงความ
เฉยชา เมื่อสักครู่หล่อนเข้ามาในจังหวะที่เขาถอยห่างจากเด็ก ทำเหมือน
ไม่อยากแม้แต่จะให้ลูกแตะตัว

แปลกคนจริง

“ป้อออ” เด็กน้อยไม่ละความพยายาม คนอุ้มจึงเอ๋ยชวน

“ถ้าคุณอุ้มสักหน่อย คุณแฟนก็คงไม่ว่าอะไรนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ” อีกฝ่ายปฏิเสธทันที “ผมว่าเขาคงจะหิว ก่อนนอน
กลางวันเขาได้กินอะไรหรือยังครับ”

“เตนมันบอกว่ากินไปแค่มื้อเช้าค่ะ กินน้อยด้วย แต่ป้าทำข้าวต้มไว้
ในครัว ว่าจะเอามาให้กิน เอ่อ...” ตี๋มมองน้องเสื้อก่อนจะส่งสายตามตาม
ความเห็นเขา เพราะถ้าหล่อนออกไปตักข้าวต้ม เดือนธันวาก็ต้องดูแลเด็ก
คนเดียว

ซึ่งเขาไม่เลือกทางนั้น

“ผมช่วยตักข้าวต้มให้ก็ได้ครับ”

เมื่อเขาว่าอย่างนั้นหล่อนก็ไม่เถียงให้มากความ เนื่องจากไม่รู้ว่ในใจ
เขาคิดอะไรอยู่ถึงไม่อยากแตะตัวลูกชาย

“ถ้าคุณศุกลกับคุณอัมพิกาอยู่ ป้าคงอุ้มน้องเสื้อแบบนี้ไม่ได้ คุณๆ
แกไม่ยอมนะค่ะ นี่เห็นว่าไม่อยู่ป้าเลยช่วยดูให้ นังเตนกับนังอ้อยสองคน
ไม่ไหวหรอก ดูแลตัวเองยังไม่รอด” หล่อนว่าขณะอุ้มน้องเสื้อเดินนำไปทาง
ครัว ระหว่างทางก็ชวนคุยไปเรื่อยเปื่อย ทางตาลอบสังเกตปฏิกิริยาคนฟัง

เป็นระยะๆ เดือนธันวาคมแค่พยักหน้ารับรู้ ใบหน้าเรียบนิ่งไม่ยอมให้ใครจับความรู้สึกข้างในได้แม้แต่นิด

ข้าวต้มกึ่งหอมกรุ่นส่งกลิ่นเตะจมูกเมื่อเข้ามาในครัว ต้มอุ้มเด็กชายอยู่ข้างเคาน์เตอร์ครัวและคอยออกปากบอกให้อีกคนทำตาม

“ถ้ายอยู่ในตู้ข้างบนล่ะ ช้อนอยู่ในลิ้นชักด้านล่าง”

ชายหนุ่มเอื้อมมือหยิบถ้วยใบย่อมออกมาก่อน ต่อด้วยเปิดลิ้นชักที่อีกฝ่ายชี้และหยิบช้อนพลาสติกเดียวกันออกมา ช่างหม้อข้าวต้มมีทัพพีวางอยู่ เขายื่นมือเรียวยาวไปอังข้างหม้อ เข็กรับร้อมแล้วว่าไม่ค่อยร้อนก็ใช้ทัพพีตักข้าวต้มใส่ถ้วยจนเกือบเต็ม เลือกกึ่งขึ้นเล็กลงไป จากนั้นก็หันไปหาถุงหมูหย็องของตนเองซึ่งอ้อยนำมาวางไว้ก่อนหน้านี้ ก่อนจะแกะถุงและโรยหมูหย็องลงไปบนนั้น

แน่นอนว่าการกระทำทั้งหมดอยู่ในสายตาของแม่บ้าน

“ใส่ของรสหวานลงไปเขาจะกินได้เยอะขึ้นครับ” เดือนธันวาเงยหน้าอธิบายให้อีกคนฟัง พลันสายตาเลื่อนไปเห็นน้ำลายเด็กน้อยกำลังไหลเยิ้ม “หมูหย็องถุงนี้ผมให้ป่าเก็บไว้เลยนะครับ”

“อะ แล้วยังไงต่อดีคะ จะป้อนเองหรือจะให้ป่าป้อน”

“ผมป้อนให้ก็ได้ครับ”

ต้มช่วยอุ้มน้องเสือไปนั่งบนเก้าอี้สูง หันหน้าเข้าโตะกลางครัว ส่วนชายหนุ่มเอาถ้วยข้าวต้มมาวางตรงหน้าแล้วตักคำเล็กส่งให้ถึงปากเด็ก รอจนเด็กชายเคี้ยวกลืนหมดแล้วถึงค่อยป้อนให้อีกคำ

คนมองสงสัยไม่หายว่าทำไมเขาถึงได้ทำตัวประหลาดขนาดนี้ ทำที่เหมือนไม่สนใจแต่ก็สนใจ ไม่อยากแตะตัวแต่ป้อนข้าวให้ เผื่อสังเกตอยู่ตลอดว่าเด็กชายอมข้าวไว้ในปากหรือไม่ จะลาลึกตอนไหน เมื่ออาหารเลอะปากก็หยิบทิชชูสามแผ่นมาวางไว้ข้างจาน มือน้อยหยิบทิชชูมาแตะปากตัวเอง หล่อนเห็นว่ามันสะอาดจึงช่วยเช็ดให้

“ขอบคุณครับ” เดือนธันวาเอ่ยออกมาโดยที่ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ